№ 19 Warszawa, dnia 30 czerwca 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 90 groszy, poleconą 1 zł. 20 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03. tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

Organizacja władz.

478.

SPROSTOWANIE.

W Dz. U. Min. Sk. z r. 1925 Nr. 14, poz. 375 w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie zmiany organizacji urzędów skarbowych w okręgach administracyjnych izb skarbowych w Krakowie, Lwowie, Łucku, Grudziądzu i Poznaniu w § 2 ust. b — 4 zamiast „Cieszanów" winno być „Lubaczów".

Podatki bezpośrednie.

479

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 maja 1925 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Robót Publicznych w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od lokali i od placów niezabudowanych, wydane w celu wykonania artykułu 18 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast.

Na mocy art. 18 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 346) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Przedmiot podatku.

§ 1. Państwowy podatek od lokali i placów niezabudowanych na obszarze gmin miejskich pobiera się:

1) od wszelkiego rodzaju lokali (mieszkań, pomieszczeń przemysłowych, handlowych i innych) wraz z należącemi do nich zabudowaniami gospodarczemi, podwórzami, ogrodami, sadami, piwnicami i t. p.

2) od placów budowlanych, niezabudowanych lub niedostatecznie zabudowanych, o ile place te położone są na terenach, przygotowanych do budowy pod względem regulacji ulic.

Podatek niniejszy będzie pobierany bez względu na to, czy wskazane lokale zajęte są przez właścicieli nieruchomości, czy też zostały oddane pod tytułem darmym lub odpłatnym do użytkowania osobom trzecim.

Do zapłaty podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale.

Podatek od placów opłacają właściciele tychże.

§ 2. Za tereny, przygotowane do budowy pod względem regulacji ulic, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważać należy:

1) tereny, położone przy istniejących drogach publicznych i ulicach, w granicach gmin miejskich;

2) tereny, powstałe na skutek przeprowadzenia w przyszłości przez gminy miejskie ulic i dróg publicznych, zgodnie z zatwierdzonym planem regulacyjnym, po uprzedniem jednak faktycznem oddaniu tych ostatnich do użytku publicznego.

Place, położone na określonych w ten sposób terenach, podlegają opodatkowaniu tylko w tym wypadku, o ile znajdują się w blokach budowlanych, ograniczonych ze wszystkich stron wskazanemi w punktach 1 i 2 niniejszego paragrafu ulicami lub drogami, względnie przylegają do takowych, do głębokości nie większej niż 70 metrów.

§ 3. Za place budowlane w rozumieniu niniejszego rozporządzenia należy uważać te place, które, zgodnie z planem regulacyjnym (zabudowania), względnie ustalonemi przez uchwałę rady miejskiej (gminnej) na wniosek komitetu rozbudowy (magistratu) zamierzeniami odnośnej gminy miejskiej są przeznaczone do zabudowania.

Zwolnienia.

§ 4. Wolne są od podatku lokale:

1) wymienione w ustępach a), b), c) i d) art. 23 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 2 poz. 6), a mianowicie:

a) pomieszczenia świątyń, otwartych dla ogółu poszczególnych wyznań lub czasowo zamkniętych,

b) lokale zajmowane przez instytucje naukowe, oświatowe i dobroczynne, z wyjątkiem lokali, odnajmowanych lub oddawanych przez te instytucje do użytkowania i przynoszących dochód,

c) lokale w domach nowowybudowanych, nadbudowanych lub odbudowanych po dniu 1 stycznia 1919 r. przez lat 10 od wprowadzenia lokatorów; za domy odbudowane uważa się także domy, przeistoczone z budynków niemieszkalnych na domy mieszkalne, lub z domów niezdatnych do zamieszkania; w domach nadbudowanych wolne są od podatku lokale w częściach nadbudowanych,

d) zajęte przez cudzoziemskich przedstawicieli dyplomatycznych, uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim, i inne osoby, należące do składu poselstw i misyj, przez konsulów generalnych, konsulów, wicekonsulów i agentów konsularnych, będących poddanymi tego państwa, które ich mianowało, jeżeli z państwem tem Polska zawarła konwencję co do spraw konsularnych, albo jeżeli przedstawiciele polscy w tych państwach korzystają z podobnych ulg, oraz lokale, służące na potrzeby tych poselstw, misyj lub konsulatów;

2) wymienione w punkcie 3-cim art. 7-go ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747), a mianowicie: lokale, zamieszkałe przez inwalidów, wdowy, sieroty po tychże, pobierających rentę inwalidzką, oraz emerytów, pobierających wsparcie na starość i niemoc; od podatku nie są jednak zwolnieni emeryci, pobierający zwykłą emeryturę; wspomniani inwalidzi oraz wdowy i sieroty po tychże nie korzystają z uwolnienia od podatku w wypadkach, gdy oprócz renty inwalidzkiej, posiadają majątek lub dochód z innych źródeł w rozmiarach, przewyższających rentę inwalidzką lub wsparcie, otrzymywane od instytucji opieki społecznej, względnie ubezpieczeniowej;

3) czasowo niezamieszkane lub nieużytkowane na cele przemysłowe, handlowe i t. p.

§ 5. Wolne są od podatku place, wskazane w punkcie 2-gim § 1-go:

1) stanowiące własność Skarbu Państwa lub związków samorządowych;

2) stanowiące własność prywatną i zajmowane bezpłatnie w całości na użytek państwa lub gminy, tudzież takie, których użyteczność publiczną uzna zarząd gminy, odejmując im charakter placów budowlanych;

3) przeznaczone w przyszłości, zgodnie z zatwierdzonym planem zabudowania lub ustalonemi — przez uchwałę rady miejskiej (gminnej) na wniosek komitetu rozbudowy (magistratu) zamierzeniami gminy, na potrzeby ogólne;

4) sady i parki;

5) place któremi rozporządzalność jest ograniczona ustawami, niepozwalającemi na natychmiastową ich zabudowę (np. ustawą o ochronie lokatorów).

Podstawa wymiaru.

§ 6. Podstawę wymiaru podatku od lokali stanowi w każdym roku:

1) od lokali w nieruchomościach, względnie w ich częściach, które istniały w czerwcu 1914 r., komorne, płacone w czerwcu roku 1914 i obliczone w stosunku rocznym, z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów), względnie ustalona w taki sam sposób wartość czynszowa lokali, nie oddanych w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku;

2) dla lokali w tych nieruchomościach, względnie ich częściach, które powstały po 30 czerwca

1914 r. — wartość czynszowa, jaką wskazane lokale posiadały w czerwcu 1914 r., biorąc za podstawę obliczenia komorne, przypadające za takie same lub podobne pomieszczenia, położone w tej samej miejscowości i znajdujące się w analogicznych warunkach.

§ 7. Podstawę wymiaru państwowego podatku od placów stanowi: wartość szacunkowa placów, podlegających podatkowi, którą ustala się corocznie na zasadzie przeciętnych cen, płaconych w ostatnim roku, poprzedzającym rok podatkowy, za takie same lub podobne place, położone w tej samej miejscowości i znajdujące się w analogicznych warunkach.

Przy dokonywaniu szacunku winna służyć za podstawę rzeczywista wartość placu, szacunek hipoteczny lub szacunek instytucji kredytu długoterminowego — z uwzględnieniem obecnych cen i warunków ekonomicznych, rozmiaru, figury, oraz szerokości frontu placu, dzielnicy i ulicy miasta, przeznaczenia placu na cele przemysłowe lub handlowe, składy i t. p. oraz innych przymiotów lub wad, mających wpływ na wartość placu.

Wysokość podatku.

§ 8. Podatek od lokali wynosi 6% sumy, stanowiącej podstawę wymiaru, obliczonej w myśl § 6 niniejszego rozporządzenia.

Podatek od placów wynosi 0,5% sumy, stanowiącej podstawę wymiaru, obliczonej w myśl § 7 rozporządzenia, z wyłączeniem jednak placów, położonych w śródmieściu, lub przy ulicach głównych miast wojewódzkich i powiatowych, dla których stopa procentowa wynosić będzie 1%.

Rozdział II-gi.

Wymiar podatku.

§ 9. Wymiar i pobór podatku od lokali i placów niezabudowanych powierza się zarządom gmin miejskich.

§ 10. Podstawę wymiaru, jako też wysokość podatku od lokali należy określać corocznie, opierając się przytem na danych, zebranych i sprawdzonych przy wymiarze państwowego podatku od nieruchomości miejskich na rok 1924, względnie 1925 r., oraz przy wymiarze miejskiego podatku od lokali.

Wartość czynszową lokali niewynajmowanych (pomieszczeń fabrycznych, teatrów, willi i t. p.), gdy nie może być przyjęta suma czynszu, z powodu niemożności jej ustalenia, określa się w wysokości 5% wartości nieruchomości, w której się lokal znajduje, jako roczny czynsz, przyjmując odpowiednią część rzeczywiście zajętą przez lokal, względnie przyjmuje się taką wartość, jaka stanowiła podstawę wymiaru podatku państwowego od nieruchomości miejskich.

Wartość szacunkową, podlegających podatkowi placów, ustala się corocznie na podstawie przedłożonej przez właściciela placu i sprawdzonej deklaracji.

§ 11. Każdy właściciel domu—budynku—lub zastępująca go osoba (dzierżawca lub administrator domu) winni corocznie, najpóźniej do 15 października, dostarczyć do właściwego urzędu miejskiego, według załączonego wzoru № 1, spis wszystkich znajdujących się w domu—budynku—lokali (pomieszczeń), z oznaczeniem:

1) nazwiska i stanowiska (zawodu) lokatorów, jak również osób, którym właściciel budynku oddał lokale bezpłatnie;

2) podstawowego komornego, płaconego w czerwcu 1914 r., z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów);

3) podstawowej wartości czynszowej z czerwca 1914 r. lokalu, który zajmuje sam właściciel, jak również lokali, które oddane są osobom trzecim do bezpłatnego użytku, jako też lokali, powstałych po 1 lipca 1914 r., a nie korzystających z uwolnienia od podatku.

Również każdy właściciel podlegającego podatkowi placu lub jego zastępca winien corocznie, najpóźniej do 15 października, przedstawić władzy wymiarowej deklarację o rozmiarach i wartości szacunkowej placu budowlanego, niezabudowanego, lub niedostatecznie zabudowanego,—na formularzu według załączonego wzoru № 2.

Wspomniane deklaracje służą jednocześnie dla celów wymiaru miejskiego podatku od lokali, tudzież miejskiego podatku od placów budowlanych.

Magistraty otrzymują od Ministerstwa Skarbu formularze deklaracyj, o których mowa w przepisie niniejszym, sporządzone według załączonych wzorów № 1 i 2.

§ 12. W celu sprawdzenia złożonych deklaracyj, wymienionych w § 11, oraz ustalenia wartości lokali, niewynajmowanych za czynszem, tudzież dokonania szacunku placów budowlanych powołuje się komisje. Każda z tych komisyj składa się z przewodniczącego i 4 członków i tyluż zastępców, przyczem co najmniej 2 członków i 2 zastępców z grona płatników. Połowę członków komisji wybiera rada miejska, drugą połowę i przewodniczącego mianuje magistrat.

Komisja ma prawo:

1) żądać od właściciela lokalu lub placu wyjaśnień ustnych lub piśmiennych,

2) powoływać rzeczoznawców,

3) dokonywać oględzin lokalu lub placu.

§ 13. Niezwłocznie po ukończeniu wymiaru podatku od lokali i od placów budowlanych winna władza wymiarowa rozesłać płatnikom nakazy płatnicze, w których należy podać podstawę wymiaru, wysokość podatku i terminy płatności oraz objaśnienia o przysługujących płatnikom środkach prawnych.

Nakazy płatnicze mają być sporządzone według wzorów № 3 i 3-a.

Rozesłanie nakazów płatniczych na państwowy podatek od lokali i państwowy podatek od placów winno być ukończone najpóźniej do 20 grudnia każdego roku, poprzedzającego rok podatkowy.

§ 14. Magistraty (zarządy gmin miejskich) winny założyć i prowadzić księgi biercze państwowego podatku od lokali i od placów według wzoru № 4, dołączonego do niniejszego rozporządzenia. Formularze ksiąg bierczych otrzymują władze wymiarowe od Ministerstwa Skarbu.

Natomiast dzienniki przychodu na powyższy podatek należy własnym kosztem przygotować i prowadzić według wzoru № 5, dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

Upoważnia się magistraty do zmiany, w porozumieniu z izbą skarbową, wyżej wspomnianych formularzy, stosownie do potrzeb miejscowych.

§ 15. Wpływy z państwowego podatku od lokali i od placów wraz z oddzielnie wykazywanemi karami za zwłokę winny magistraty (zarządy gmin miejskich) przelewać do kas skarbowych co miesiąc w ciągu 10 pierwszych dni.

Osoby, wchodzące w skład zarządów gmin miejskich, są odpowiedzialne za ścisłe, terminowe i prawidłowe wykonanie obowiązków, nałożonych na nich na zasadzie ustawy, niniejszego rozporządzenia wykonawczego i wydanych na ich podstawie zarządzeń.

W razie niedokonania przez magistrat przelewu do kasy skarbowej wpływu z państwowego podatku od lokali i od placów do dnia 10 każdego miesiąca, izba skarbowa jest władna wstrzymać wypłatę opieszałemu zarządowi gminy miejskiej odpowiedniej części jej udziału w podatkach państwowych lub należnych jej dodatkowych do podatków państwowych.

§ 16. Urzędnicy skarbowi, delegowani przez izbę skarbową lub Ministerstwo Skarbu, mają prawo i obowiązek dokonywania perjodycznie, przynajmniej raz na rok, kontroli całej akcji wymiarowej, rachunkowej i kasowej magistratów (zarządów gmin miejskich) odnośnie do państwowego podatku od lokali i placów.

§ 17. Za czynności, związane z wymiarem, poborem i ściąganiem państwowego podatku od lokali i od placów, przyznaje się magistratom (zarządom gmin miejskich) odszkodowanie w wysokości 3% sum wpłaconych do kas skarbowych z tytułu pobranych wspomnianych podatków wraz z karami za zwłokę i z odsetkami za odroczenie.

Koszty i opłaty egzekucyjne z tytułu przymusowo ściągniętego podatku pobierają magistraty na rachunek własny.

Terminy płatności.

§ 18. Obliczony podatek należy wpłacać w 4-ch równych ratach kwartalnych, płatnych zgóry, a mianowicie w ciągu miesięcy: stycznia, kwietnia, lipca i października każdego roku.

Kwoty podatku, nieuiszczone przez płatników w przepisanych terminach płatności, stają się zaległością, która będzie ściągnięta przymusowo z karami za zwłokę w wysokości 4% miesięcznie oraz kosztami egzekucyjnemi, określonemi w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 73. poz. 721).

§ 19. Państwowy podatek od lokali, tudzież państwowy podatek od placów budowlanych (art. 16 ustawy) w roku 1925 będzie pobrany za czas, poczynając od 1 lipca 1925 r.

Podatek, przypadający od lokali, za kwartał III-ci 1925 r. jest płatny w ciągu września 1925 r., za kwartał IV-ty w ciągu listopada 1925 r.; natomiast podatek od placów—za III-ci kwartał 1925 r.— w ciągu października 1925 r., za IV-ty kwartał 1925 r.— w ciągu grudnia 1925 r.

Deklaracje, wspomniane w § 11 niniejszego rozporządzenia, winny być w roku 1925 złożone do dnia 30 czerwca 1925 r.

Rozesłanie nakazów płatniczych na państwowy podatek od lokali (§ 13) na rok 1925 winno być ukończone do dnia 31 sierpnia 1925 r., zaś od placów budowlanych do dnia 30 września 1925 r.

Odwołanie.

§ 20. Od wymiaru podatku, oznaczonego w nakazach płatniczych, przysługuje płatnikowi prawo wniesienia, za pośrednictwem magistratu, do właściwej II-giej instancji odwołania w terminie 14-dniowym po doręczeniu nakazu płatniczego.

Odwołanie spóźnione pozostawi magistrat bez rozpatrzenia. O ile odwołanie dotyczy omyłek w obliczeniu podstawy wymiaru lub podatku, prostuje je na skutek odwołania sama władza wymiarowa.

Inne odwołania rozstrzygają władze, przewidziane w pp. 4 i 5 art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747), a dla gmin miejskich znajdujących się na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, władze przewidziane w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r. (zb. ust. pr. str. 152).

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku w przepisanym terminie.

Ulgi.

§ 21. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, gdyby uiszczenie podatku mogło narazić egzystencję gospodarczą płatnika, mogą być przyznane ulgi podatkowe w postaci odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty należności podatkowej lub umorzenie zaległych kwot podatku.

§ 22. Władze wymiarowe władne są w wypadkach, w § 21 niniejszego rozporządzenia przewidzianych, decydować o odroczeniu terminu płatności i rozłożeniu na raty należności podatkowej na czas nie dłuższy, niż trzy miesiące, a to:

1) magistrat m. st. Warszawy do wysokości 200 zł. podatku,

2) magistraty m. Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania, Wilna, Bydgoszczy, do 100 zł. podatku,

3) magistraty (zarządy gmin miejskich) innych miast do 50 zł. podatku.

§ 23. Izba skarbowa może decydować sama o częściowem lub całkowitem umorzeniu z tytułu nieściągalności kwot podatku, nieprzewyższających w każdym poszczególnym wypadku 300 (trzystu) zł., tudzież o odroczeniu lub rozłożeniu na raty należności podatkowych do wysokości 500 zł. na czas nie dłuższy, niż 6 miesięcy.

§ 24. O odroczeniu należności podatkowej lub rozłożeniu na raty oraz o umorzeniach należności w kwotach wyższych i na czas dłuższy, niż wskazane w §§ 22 i 23 niniejszego rozporządzenia, decyduje Ministerstwo Skarbu.

Od odroczonych lub rozłożonych na raty kwot podatku pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Kier. Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

(Dz. U. R. P. z dn. 10 VI 1925 r. Nr. 57, poz. 407).

Władza wymiarowa
Magistrat
m. ....

(Strona 1).

Wzór № 1
do § 11 rozp. Min. Sk.
(poz. 407).

Okrąg policyjny ....
Dzielnica ....
Ulica (plac) ....
№ orjentacyjny ....
policyjny ....
№ konskrypcyjny ....
hipoteczny ....

UWAGA ....

LISTA (SPIS) LOKATORÓW

do wymiaru państwowego podatku od lokali na rok 192..... z realności, należącej do (nazwisko i imię wzgl. firma) ....

Oznaczyć datę wykończenia budowli, powstałych po dniu 1 stycznia 1919 r. ....

OBJAŚNIENIA. 1) Formularz niniejszy należy dokładnie wypełnić dla każdej nieruchomości oddzielnie, podpisać i zwrócić najpóźniej do dnia 30 czerwca 1925 r.;

2) lista niniejsza winna być podpisana przez właściciela, lub używotnika (dożywotnika) lub jego prawnego zastępcę;

3) o ile nieruchomość posiada dwa lub więcej numerów policyjnych (orjentacyjnych), to należy podać (w uwadze wyżej) wszystkie numery, a nadto nazwy ulic, z któremi nieruchomość graniczy;

4) komorne lokali połączonych a przeznaczonych częściowo na mieszkanie i częściowo na przedsiębiorstwo należy wykazać oddzielnie za mieszkanie i oddzielnie za lokale zajęte na przedsiębiorstwo.

(Strona 2).

Przedziałki 1—7, 9, 10, 13 i 15 wypełniają lokatorzy główni, wzgl. właściciel

№ lokalu, mieszkania lub pomieszczenia (w porządku kolejnym)	Nazwisko i imię lokatora głównego, wzgl. osoby użytkującej (firma osoby prawnej)	Zawód	Przeznaczenie lokalu (na mieszkanie, sklep, biuro i t. d.)	Ilość pomieszczeń (pokojów)	Wysokość miesięcznego komornego płaconego w czerwcu 1914 roku.	Wartość czynszowa z czerwca 1914 roku z lokali nie oddanych w najem lub w czerwcu 1914 roku nieistniałych	Kwoty podane—ewent. po sprostowaniu czerwonym atramentem w kol. 6 wzgl. 17 przerachowane na złote w myśl. art. 6 p. 4 ustawy o ochronie lokatorów (100 rb.=266 zł., 100 mkn.=123 zł., 100 kor. austr.= 105 zł.)	
					w rublach w koronach austr. w markach niemiec.		zł.	gr.
1	2	3	4	5	6	7	8	

(Strona 3).

realności, — przedziałki 8, 11, 12 i 14 wypełnia Magistrat (Urząd wymiarowy).

Wartość czynszowa (budynków fabryk, teatrów, willi, łaźni i t. p.) nie wynajmowanych, których wartość czynszowa nie da się oszacować przez porównanie, oblicza się następująco			Roczne komorne lub roczna wartość czynszowa (obliczone miesięczne kwoty—rubr. 8, pomnożone przez 12 wzgl. kwoty z rubr. 10)	Roczna kwota podatku		Podstawa uzasadniająca uwolnienie od podatku	Po uwzględnieniu uwolnień pozostaje do zapłacenia roczna kwota podatku		Podpis lokatora
wartość obiegowa nieruchomości, wzgl. wartość wedle bilansów otwarcia w złotych	roczna wartość czynszowa w wysokości 5% od obiegowej wartości nieruchomości (kol. 9)								
Zł.	Zł.	gr.		Zł.	gr.		Zł.	gr.	
9	10		11	12		13	14		15
	Razem . .								

Podpis właściciela nieruchomości lub prawnego zastępcy
stwierdzający prawdziwość powyższych zeznań

Władza wymiarowa
Magistrat
m. ....

Wzór № 2
do § 11 rozp. Min. Skarbu
(poz. 407).

Okrąg policyjny ....
Dzielnica ....
Ulica (plac) ....
№ orjentacyjny / policyjny ....
№ konskrypcyjny / hipoteczny ....
Uwaga ....
....

DEKLARACJA

do wymiaru państwowego podatku od placu na r. 192........, należącego do (nazwisko i imię, wzgl. firma)
....

	Rodzaj placu (budowlany, niedostateczne zabudowany)	Ogólny obszar podlegającego podatkowi placu w metrach kwadratowych	Przeznaczenie (użytkowanie) placu	Szacunek hipoteczny lub szacunek instytucji kredytu długoterminowego	Wartość podana przez właściciela	Wartość szacunkowa ustalona przez: a) Magistrat b) Komisję	Roczna kwota podatku
				złotych			
1	2	3	4	5	6	7	8
Właściciel zeznaje (rubr. 2—6)						a)	
Magistrat ustala						b)	

....
Podpis właściciela placu lub prawnego zastępcy.

OBJAŚNIENIA:
1) Formularz niniejszej deklaracji należy dokładnie wypełnić dla każdego placu oddzielnie, podpisać i zwrócić Magistratowi najpóźniej do dnia 30 czerwca 1925 roku.
2) Deklaracje mają być podpisane przez właścicieli, lub użytkowników (dożywotników) lub ich prawnych zastępców.
3) O ile nieruchomość posiada więcej numerów (parcel) i położona jest przy dwóch lub więcej ulicach, to należy podać (w uwadze wyżej) wszystkie numery i nazwy ulic (placów), z któremi nieruchomość graniczy.

Władza wymiarowa
Magistrat

(Strona 1).

Wzór № 3.
do § 13 rozp. Min. Skarbu
(poz. 407)

w ....

№ kolejny księgi bierczej ....

NAKAZ PŁATNICZY

na państwowy podatek od lokali na rok 192........ wymierzony od lokalu, zajmowanego w nieruchomości № .... hipoteczny / policyjny ..., położonej przy ulicy .... przez (imię i nazwisko, względnie firma) ....

Ustalone podstawowe komorne, wzgl. wartość czynszowa za r. 1914		Kwota podatku (6% sumy podanej w rubr. 1 za kwartały r. 192.........)							
		I kwartał		II kwartał		III kwartał		IV kwartał	
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
1		2		3		4		5	

UWAGA. Objaśnienia na odwrocie

Wzór № ....
Min. Skarbu

Odcinek niniejszy oddzielić i zwrócić doręczającemu

(Strona 2).

Podatek wymierzony należy wpłacić lub przekazać czekiem pocztowym do Kasy Magistratu miejscowego .... w czterech równych ratach kwartalnych zgóry, a mianowicie: w ciągu miesięcy: stycznia, kwietnia, lipca i października każdego roku.

Podatek jednak przypadający za trzeci kwartał 1925 r. płatny jest w ciągu miesiąca września 1925 r., za czwarty zaś w ciągu listopada 1925 r.

Kwoty podatku nieuiszczone w przepisanych terminach płatności stają się zaległością, która będzie ściągnięta przymusowo z karami za zwłokę oraz kosztami egzekucyjnemi, określonemi w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 73 poz. 721).

Od wymiaru podatku oznaczonego w niniejszym nakazie płatniczym można wnieść odwołanie do właściwej instancji za pośrednictwem na wstępie wymienionej Władzy wymiarowej w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego nakazu płatniczego.

Właściwą instancją odwoławczą jest w myśl art. 48 p. 4 i 5 i art. 50 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747): a) dla m. Warszawy — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, b) dla miast wydzielonych i w Małopolsce dla miast ponad 15 tysięcy mieszkańców — Władze wojewódzkie, c) dla miast niewydzielonych i w Małopolsce dla miast do 15 tysięcy mieszkańców — Wydziały Powiatowe, d) dla miast w b. dzielnicy pruskiej — Wojewódzki Sąd Administracyjny.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku we wspomnianych wyżej terminach ustawowych.

....
Podpis burmistrza lub jego zastępcy

Do Pana
....
w ....
ul. ....

Magistrat
.... w ....
Wydział Powiatowy

№ kolejny księgi bierczej ....

Nakaz płatniczy na państwowy podatek od lokali na r. 1925
otrzymałem .... dnia .... 192......... r.

Podpis płatnika ....

(Strona 1).

Władza wymiarowa
MAGISTRAT
w ....

Wzór № 3a
do § 13 rozp. Min. Skarbu
(poz. 407).

№ kolejny księgi bierczej ....

NAKAZ PŁATNICZY

na państwowy podatek od placów niezabudowanych na rok 192 ... wymierzony od placu położonego przy ulicy .... № hipoteczny/policyjny .... należącego (imię i nazwisko względnie firma) ....

Ustalona wartość szacunkowa placu za r. 192..... w kwocie		Kwota podatku 1% względnie 0,5% sumy podanej w rubryce 1 rozdzielona na kwartały r. 192....							
		I kwartał		II kwartał		III kwartał		IV kwartał	
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
1		2		3		4		5	

Uwaga: Objaśnienia na odwrocie.

Wzór № ....
Min. Skarbu

Odcinek niniejszy oddzielić i zwrócić doręczającemu.

(Strona 2).

Podatek wymierzony należy wpłacić lub przekazać czekiem pocztowym do Kasy Magistratu miejscowego .... w czterech równych ratach kwartalnych zgóry, a mianowicie, w ciągu miesięcy: stycznia, kwietnia, lipca i października każdego roku.

Podatek jednak przypadający za trzeci kwartał 1925 r. płatny jest w ciągu miesiąca października 1925 r., a za czwarty w ciągu grudnia 1925 r.

Kwoty podatku, nieuiszczone w przepisanych terminach płatności, stają się zaległością, która będzie ściągnięta przymusowo z karami za zwłokę oraz kosztami egzekucyjnemi, określonemi w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 73, poz. 721).

Od wymiaru podatku oznaczonego w niniejszym nakazie płatniczym można wnieść odwołanie do właściwej instancji za pośrednictwem na wstępie wymienionej Władzy wymiarowej w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego nakazu płatniczego.

Właściwą instancją odwoławczą jest w myśl art. 48 p. 4 i 5 i art. 50 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747): a) dla m. Warszawy—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, b) dla miast wydzielonych i w Małopolsce dla miast ponad 15 tysięcy mieszkańców — Władze wojewódzkie, c) dla miast niewydzielonych i w Małopolsce dla miast do 15 tysięcy mieszkańców — Wydziały Powiatowe, d) dla miast w b. dzielnicy pruskiej — Wojewódzki Sąd Administracyjny.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku we wspomnianych wyżej terminach ustawowych.

....
Podpis burmistrza lub jego zastępcy.

Do Pana
....
w ....
....
ul. ....

Magistrat
Wydział Powiatowy w ....
№ kolejny księgi bierczej ....

Nakaz płatniczy na państwowy podatek od lokali na r. 1925.
otrzymałem .... dnia .... 192......... r.

Podpis płatnika ....

Kasa Władzy Wymiarowej
Magistratu

w ....

(Strona 1).

K S I Ę G A

państwowego podatku od lokali i od

(Strona 2).

№ kolejny	IMIĘ i NAZWISKO (firma) płatnika	№ hipoteczny policyjny ulica, dzielnica, okrąg policyjny	№ lokalu	Podstawowe komorne (wartość czynszowa) z czerwca r. 1914 w rocznej kwocie w złotych	Zaległość początkowa (za lata ubiegłe) Zł.	gr.	Przypis podatku za rok bieżący w rocznej kwocie Zł.	gr.	Umorzenia i redukcje: Z mocy jakiego rozporządzenia	Kwota za: Kwartał	Zł.	gr.
1	2	3	4	5	6		7		8			
										I		
										II		
										III		
										IV		
										I		
										II		
										III		
										IV		
										I		
										II		
										III		
										IV		
										I		
										II		
										III		
										IV		
										I		
										II		
										III		
										IV		
										I		
										II		
										III		
										IV		

Wzór № 4.
do § 14 rozp. Min. Sk.
(poz. 407).

B I E R C Z A

placów niezabudowanych za rok 192.........

(Strona 3).

U I S Z C Z E N I A								Zaległość		Nadpłata		U W A G A
Data i numer dziennika pomocnicz.	za kwartał	Kwota podatku		Odsetki i kary za zwłokę		Koszta egzekucyjne						
		Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	
		9		10		11		12		13		14
	I											
	II											
	III											
	IV											
	I											
	II											
	III											
	IV											
	I											
	II											
	III											
	IV											
	I											
	II											
	III											
	IV											
	I											
	II											
	III											
	IV											
	I											
	II											
	III											
	IV											

Wzór № 5
do § 14 rozp. Min. Sk.
(poz. 407).

DZIENNIK PRZYCHODU

państwowego podatku od lokali i od placów niezabudowanych

№ kolejny	Pozycja, № kolejny księgi bierczej	Imię i nazwisko (firma) oraz miejsce zamieszkania płatnika	K W O T A						Data wpłaty
			wpłaconego podatku		odsetek i kar za zwlokę		kosztów egzek.		
			zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	

480.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 kwietnia 1925 r.

w sprawie tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym, w brzmieniu obowiązującem od czasu wejścia w życie ustawy z dnia 18 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 242).

Na zasadzie art. 24 ustawy z dnia 18 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 242) — zarządza się co następuje:

§ 1. Ogłasza się dołączony do niniejszego rozporządzenia (zał.) tekst działu I, II, III i IV ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej wrozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607) w brzmieniu obecnie obowiązującem, po uwzględnieniu wszelkich zmian i uzupełnień, wprowadzonych ustawą z dnia 10 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110) i powołaną wyżej ustawą z dnia 18 marca 1925 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski.*

Załacznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (poz. 411).

USTAWA

o państwowym podatku dochodowym.

Dział I.

Osoby obowiązane do opłacania podatku.

Art. 1.

Państwowy podatek dochodowy opłacają:

1) Osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub przebywające na tym obszarze dłużej niż rok, od całego dochodu.

2) Osoby fizyczne, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, o ile na obszarze Państwa:

a) posiadają nieruchomości, wierzytelności zahipotekowane na nieruchomościach, majątki, przywiązane do tegoż obszaru fideikomisem lub innemi przepisami prawnemi;

b) wykonują przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe albo są wspólnikami takich przedsiębiorstw, przyczem posiadania akcyj, udziałów i podobnych papierów war-

tościowych nie należy uważać za udział w przedsiębiorstwie;

c) pobierają dochody wpostaci wynagrodzenia procentowego (tantjem);

d) pobierają płacę lub emeryturę wypłaconą bądź przez służbodawców prywatnych, bądź z funduszów Państwa, związków komunalnych, oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych — tylko od dochodu z tych źródeł (ustęp 2, punkty a, b, c i d).

3) Osoby fizyczne, nie mające miejsca zamieszkania na obszarze Rzeczypospolitej, lecz przebywające na tym obszarze chociażby mniej niż rok dla zarobku albo wykonywania czynności handlowych lub przemysłowych — od dochodu osiągniętego w tymże czasie na wspomnianym obszarze.

4) Spadki wakujące (nie objęte).

5) Osoby prawne:

a) których zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej — od całego dochodu;

b) inne —od dochodu, osiągniętego na obszarze Rzeczypospolitej ze źródeł, wymienionych w ustępie 2 punkty a) i b).

Art. 2.

Opodatkowania podlegają wymienione w art. 1 osoby fizyczne, spadki wakujące (nie objęte) i osoby prawne, których dochód roczny przekracza 1500 zł.

Art. 3.

Przedmiot opodatkowania.

Opodatowaniu podlegają dochody:

1) z nieruchomości gruntowej własnej, posiadanej, użytkowanej lub dzierżawionej;

2) z budynków;

3) a) z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych;

b) z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych;

4) z wynagrodzenia procentowego (tantjem);

5) z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych;

6) z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;

7) z wszelkiego rodzaju źródeł dochodu, nie wymienionych w ust. 1—6 niniejszego artykułu.

Wymienione dochody, z wyjątkiem dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, podlegaią łącznemu opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I niniejszej ustawy.

Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu II niniejszej ustawy; dochody te, o ile wypłacane są na obszarze obcego państwa, podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy, jednak według skali art. 111, przyczem do tych dochodów nie stosuje się odliczeń z art. 10, tudzież zwyżek i zniżek podatkowych z art. 26, 27, i 29.

Art. 4.

Dochód osób fizycznych (art. 1 ust. 1) z nieruchomości i stałych przedsiębiorstw, znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, jak również dochód z tantjem oraz dochód z płac służbowych i emerytur z funduszów innego państwa, obcych związków komunalnych oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych wyłącza się od opodatkowania, o ile będzie udowodnione, że podlega tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł tutejszych.

Zwolnienia od podatku.

Art. 5.

1) Od podatku dochodowego wolni są:

1) uwierzytelnieni przy Rządzie Rzeczypospolitej zastępcy obcych państw oraz przydani im urzędnicy i osoby, pozostające u nich w służbie o ile są cudzoziemcami, z wyjątkiem podatku od dochodu ze źródeł, wymienionych w art. 1 ust. 2;

2) inne osoby, którym na podstawie układów międzypaństwowych lub wogóle według zasad prawa międzynarodowego służy prawo do zwolnienia od podatku dochodowego, z wyjątkiem podatku od dochodów ze źródeł wymienionych w art. 1 ustęp 2;

3) weterani powstań 1831, 1848 i 1863 roku, co do pensyj pobieranych na mocy obowiązujących ustaw;

4) osoby, pobierające ze Skarbu pensje i dodatki, przywiązane do odznaczeń za waleczność, za rany i t. p., co do tych pensyj i dodatków;

5) szeregowi Wojsk Polskich co do ich żołdu w służbie czynnej, łącznie ze wszystkiemi dodatkami;

6) oficerowie, duchowni i urzędnicy wojskowi w czasie wojny, należący do oddziałów postawionych na stopie bojowej, co do uposażenia wypłacanego z etatu wojennego;

7) Państwo i związki samorządne;

8) osoby prawne, których dochody są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe i dobroczynne;

9) kółka rolnicze, należące do związków rewizyjnych lub Związku Ekonomicznego kółek rolniczych, a mające charakter spółdzielni (ustawa z dnia 29 października 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 733), wolne są od podatku dochodowego do końca roku 1929. Po upływie tego terminu kółka te będą opodatkowane jak spółdzielnie, wymienione w art. 10 część pierwsza ustęp 6.

Pojęcie dochodu.

Art. 6.

Za dochód uważa się sumę wszystkich przychodów w pieniądzach lub wartościach pieniężnych, otrzymanych z poszczególnych źródeł, wymienionych w art. 3, po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, łącznie z corocznem prawidłowem odpisaniem na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, oraz po potrąceniu strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, o ile odpisań na zużycie oraz

strat nie uwzględniono już w kosztach wyżej wymienionych.

Do kosztów osiągnięcia przychodów zalicza się koszty wyżywienia członków rodziny podatnika stale pracujących w jego gospodarstwie rolnem lub leśnem, albo w jego przedsiębiorstwie handlowem lub przemysłowem.

W razie, gdy okaże się wątpliwość co do wysokości odpisań za żużycie, w niniejszem artykule wymienionych, należy odpowiednie sumy ustalić przez znawców (biegłych).

Art. 7.

Nie uważa się za dochód, podlegający opodatkowaniu: 1) nadzwyczajnych przychodów w postaci spadków, legatów, darowizn, posągów, kapitałów wypłaconych za ubezpieczenie życia, o ile te przychody nie stanowią perjodycznych wpływów; 2) wpływów wskutek częściowego lub całkowitego spieniężenia majątków; 3) zysków, wynikających ze sprzedaży przedmiotów majątkowych, o ile sprzedaż nie nastąpiła w wykonywaniu przedsiębiorstwa zarobkowego lub interesu spekulacyjnego; 4) wygranych loteryjnych i losowych; 5) wpłat z tytułu umarzania wierzytelności i 6) wogóle takich przychodów, które stanowią zwiększenie lub zwrot majątku, lecz nie stanowią dochodu.

Art. 8.

Z przychodów osiągniętych z poszczególnych źródeł, nie mogą być potrącone:

1) wydatki na powiększenie lub ulepszenie źródła dochodu;

2) wydatki na umorzenie długów, kapitałów, włożonych w przedsiębiorstwo przez uczestników i na pokrycie strat za ubiegłe lata;

3) wydatki na prowadzenie gospodarstwa domowego podatnika i na utrzymanie członków jego rodziny;

4) procenty od własnego kapitału, włożonego w gospodarstwo lub przedsiębiorstwo podatnika;

5) wydatki na osiągnięciecie dochodu ze źródeł zagranicą położonych, a na mocy tej ustawy nie podlegających opodatkowaniu;

6) inne wydatki i straty, nie związane z osiągnięciem dochodu.

Art. 9.

Jeżeli przy obliczaniu dochodu z różnych źródeł, wskazanych w art. 3, okaże się w jednem przewyżka wpływów nad wydatkami, a w drugiem straty, to w celu ustalenia wysokości dochodu oblicza się oddzielnie sumę przewyżek i sumę strat i tę ostatnią potrąca się z pierwszej.

Odliczenia.

Art. 10.

Od ogólnego dochodu należy odliczyć:

1) odsetki od długów;

2) wartość pieniężną rent i trwałych ciężarów, opartych na tytułach prawnych;

3) obowiązujące podatnika na mocy parwa lub umowy opłaty za siebie i za członków jego rodziny do kas zapomogowych, emerytalnych, chorych, ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i pogrzebowych, o ile te opłaty łącznie nie przekraczają 300 zł. rocznie za każdą ubezpieczoną osobę;

4) premje wpłacane przez podatnika od ubezpieczeń na wypadek śmierci lub na dożycie, o ile nie przekraczają: a) na rachunek samego podatnika 300 zł. rocznie, b) na rachunek zaś podatnika i członków rodziny, będących na jego utrzymaniu, łącznie 600 zł. rocznie;

5) bezpośrednie podatki państwowe i samorządowe, przymusowe lub ustawowe świadczenia pieniężne oraz bezpłatne świadczenia przymusowe innego rodzaju na cele publiczne, z wyjątkiem państwowego podatku dochodowego, podatku specjalnego od tantjem, tudzież nadzwyczajnej daniny państwowej (ustawa z dnia 16 grudnia 1921 r. Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 1, poz. 1) i podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych (ustawa z dnia 31 marca 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 238) oraz daniny lasowej (ustawa z dnia 6 lipca 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 676) i podatku majątkowego (ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746).

6) w spółdzielniach, działających na zasadzie ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), które należą do związków rewizyjnych, wymienionych w art. 66 i 70 tejże ustawy, posiadających na podstawie art. 68 tejże ustawy prawa rewizji — sumy nadwyżek bilansowych (zyski bilansowe), pochodzące z obrotów z członkami, o ile spółdzielnie te faktycznie i statutowo działają wśród swych członków, lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działalność swoją i na osoby, nie będące członkami, ale przelewają przypadające na nie członków nadpłaty i zwroty w całości do funduszów, niepodlegających podług statutu podziałowi między członków.

Wszystkie powyżej wymienione odliczenia mogą być dokonane o tyle, o ile wydatki na nie faktycznie poniesione zostały. Wydatki, wspomniane w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu, odlicza się tylko o tyle, o ile ciążą na źródłach dochodu, podlegającego podatkowi i pozostają w związku gospodarczym z temi źródłami.

Procenty i perjodyczne świadczenia podatnika na korzyść członków rodziny mogą być uwzględnione tylko pod warunkiem, jeżeli otrzymujący te procenty lub świadczenia członek rodziny, jest opodatkowany odrębnie podatkiem dochodowym.

Opodatkowanie członków rodziny i wspólnych dochodów.

Art. 11.

O ile głowie rodziny służy prawo rozporządzania dochodami ze źródeł, należących do członków rodziny, lub też prawo użytkowania tych dochodów, to dochody członków rodziny dolicza się do dochodów głowy rodziny.

Jeżeli jednak dochód członków rodziny osiągnięty został ze źródeł, wymienionych w ustępie 3 p. b. i 6 art. 3 niniejszej ustawy, wówczas co do tego dochodu członkowie rodziny podlegają oddzielnemu opodatkowaniu.

Art. 12.

Dochody z udziałów we wspólnej własności, wspólnem posiadaniu lub użytkowaniu opodatkowuje się osobno dla każdego uczestnika, w stosunku do jego udziału. Przy udziałach, których wysokości nie można określić, uczestnictwo przyjmuje się w równych częściach.

Podstawa opodatkowania.

Art. 13.

Opodatkowaniu podlegają dochody, osiągnięte w ostatnim roku kalendarzowym lub w ostatnim roku operacyjnym, względnie gospodarczym, poprzedzającym rok podatkowy.

Art. 14.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się według przeciętnych cen z roku ubiegłego w miejscu, gdzie znajduje się źródło tych dochodów.

Dochody z poszczególnych źródeł.

Art. 15

Za dochód z grutów, pozostających we własnym zarządzie, uważa się rzeczywiście osiągnięty czysty przychód z całego rolnego i leśnego gospodarstwa, jako też z produkcji i uprawnień, mających związek gospodarczy z posiadłością grutową, łącznie z wartością pieniężną produktów, użytych w gospodarstwie domowem podatnika. Przy wydzierżawionych posiadłościach gruntowych lub prawach, z temi posiadłościami związanych, za dochód uważa się rzeczywiście otrzymany czynsz dzierżawny wraz z wartością pieniężną wszelkich świadczeń ze strony dzierżawcy i korzyści zastrzeżonych na rzecz właściciela, po uwzględnieniu potrąceń, które wpływają na zmniejszenie czynszu dzierżawnego. Dochód z gruntów dzierżawionych ustala się w sposób wskazany dla gruntów we własnym zarządzie, po potrąceniu jednak z tego dochodu czynszu dzierżawnego oraz innych świadczeń w pieniądzach i w naturze, obciążających dzierżawcę na korzyść właściciela.

Przy obliczaniu ogólnego dochodu z gospodarstw rolnych poniżej 15 ha użytkowego gruntu, położonych w odległości ponad 5 km. od granicy miast z ludnością wyżej 100.000 mieszkańców, przyjmuje się dochód w wysokości, nie przekraczającej wartości 4 centnarów metrycznych żyta z 1 ha gruntu po cenach przeciętnych w roku osiągnięcia dochodu, służącego za podstawę do opodatkowania w myśl art. 13 ustawy niniejszej.

Za dochód z lasu uważa się czysty przychód, uzyskany z wyrębów i wszelkich użytków leśnych oraz wynagrodzenia, otrzymane za odstąpione osobom trzecim prawa użytkowania lasu.

Jeżeli wyręby uskutecznia się w ilości, przewyższającej plan prawidłowego gospodarstwa lub naturalny przyrost lasu, to do ogólnego dochodu podatnika dolicza się tylko sumę, osiągniętą z wyrębu tej części lasu, która była przeznaczona do wyrębu według planu lub odpowiada naturalnemu przyrostowi.

Dochód, osiągnięty z wyrębu, przekraczającego ilość, określoną w planie gospodarstwa leśnego lub ilość, odpowiadającą naturalnemu przyrostowi, podlega oddzielnemu opodatkowaniu w następujący sposób:

cały czysty dochód, uzyskany z nadzwyczajnego wyrębu, dzieli się na 6 równych części; $1/6$ część dolicza się do ogólnego dochodu, zaś od dochodu z pozostałych $5/6$ części wymierza się podatek w stosunku procentowym, odpowiadającym podatkowi od ogólnego dochodu. Gdyby jednak ogólny dochód był mniejszy od dochodu, podlegającego podatkowi według skali art. 23 wówczas od tych $5/6$ części dochodu wyznacza się stawkę podatkową w stosunku procentowym według 1 stopnia tejże skali.

Art. 16.

Za dochód z budynków, wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty całoroczny czysty czynsz za domy, lokale, place, ogrody przy domach i t. p.

Za dochód z budynków zajmowanych w całości lub w części przez samego właściciela, lub członków jego rodziny, tudzież z wszelkich bezpłatnych użytkowań budynków, uważa się czystą wartość użytkowania, jaką budynek lub części tegoż stanowią ze względu na ich jakość i położenie oraz miejscowe stosunki najmu.

O ile posiadacz używa swego budynku lub części tegoż wyłącznie do celów własnego gospodarstwa rolnego, leśnego lub do celów przemysłowych, nie należy brać w rachubę wartości użytkowania ani przy obliczaniu dochodu, ani przy obliczaniu odnośnych kosztów produkcji.

Art. 17.

Za dochód z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz z wszelkiego rodzaju zajęć zawodowych i innych zatrudnień o celach zarobkowych uważa się różnicę między sumą przychodu, a sumą potrąceń stosownie do postanowień, zawartych w atr. 6.

Art. 18.

Za dochód z tantjem uważa się wszelkie wynagrodzenia procentowe, wypłacane osobom, nie biorącym stale czynnego udziału w zarządzie przedsiębiorstwa, a należącym do składu zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych.

Art. 19.

Za dochód z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych uważa się: procenty od pożyczek, wkładów lub rachunków bieżących i od innych lokat pieniężnych; procenty od procentów i innych nie otrzymanych w terminie sum; kary konwencjonalne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacony w terminie procent; procenty z interesów wekslowych oraz z innych zobowiązań według których kapitał ma być zwrócony po upływie oznaczonego terminu w kwocie, przewyższającej pierwotną sumę tego kapitału; procenty od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych; dywidendy od akcyj i udziałów; wpływy pieniężne lub mające wartość pieniężną z wszelkiego rodzaju lokat kapitałów; wreszcie, renty i dochody z innych praw majątkowych.

Dochody z kapitałów podatnika, które są ulokowane na jego nieruchomościach lub w jego handlu i przemyśle, uważa się za dochody osiągnięte z nieruchomości lub z przemysłu i handlu.

Przy ustalaniu dochodu z papierów wartościowych nie bierze się pod uwagę zmiany ich wartości kursowej z wyjątkiem papierów, będących w posiadaniu tych przedsiębiorstw, których obroty papierami wartościowemi są przedmiotem interesu handlowego.

Art. 20.

Za dochód z uposażeń służbowych, emerytur i z najemnej pracy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, jakie podatnik uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy łącznie ze wszystkimi dodatkami.

Art. 21.

Za podlegający opodatkowaniu dochód osób prawnych, zarówno obowiązanych, jak i nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, lecz prowadzących prawidłowe księgi handlowe, uważa się zyski bilansowe, wykazane w zatwierdzonym zamknięciu rachunkowem, sporządzonem zgodnie z postanowieniami art. art. 6, 8, 10 i 13, nie wyłączając kwot, rozdzielonych pomiędzy członków, wspólników, udziałowców i t. p. tytułem udziału w zyskach w postaci dywidend lub procentów.

Za zyski bilansowe uważa się również sumy, przeznaczone na umorzenie długów lub kapitału zakładowego, na ulepszenie lub rozszerzenie przedsiębiorstwa, jak również na utworzenie wszelkiego rodzaju funduszów rezerwowych, z wyjątkiem kwot, odkładanych przez towarzystwa ubezpieczeniowe na wypłatę sum ubezpieczonych, a ponadto w towarzystwach na wzajemności opartych na zwroty premij dla członków ubezpieczonych.

Za zyski bilansowe uważa się wreszcie te kwoty pensyj i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia osób, biorących czynny udział w zarządzie przedsiębiorstwa i zarazem wchodzących do składu zarządu, rad nadzorczych, komitetów dyskontowych i komisyj rewizyjnych w charakterze członków lub ich zastępców, oraz osób upełnomocnionych do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa, które przekraczają sumarycznie 10% od kapitału zakładowego, a przy kapitale zakładowym do 500.000 zł. — 15% od kapitału zakładowego. Przy kapitale zakładowym od 500.000 zł. do 750.000 zł. dopuszczalne jest potrącenie z tego tytułu do kwoty 75.000 zł.

W wypadkach szczegółowo uzasadnionych, władny będzie Minister Skarbu granice powyższe rozszerzyć.

Art. 22.

Spółki firmowe i firmowo-komandytowe (jawne spółki handlowe i komandytowe) nie podlegają obciążeniu podatkiem dochodowym.

Dochód z tego rodzaju spółek opodatkowuje się odrębnie jako dochód poszczególnych uczestników.

Skala podatkowa.

Art. 23.

Podatek dochodowy wymierza się według następującej skali:

Stopień dochodu	Wysokość dochodów w złotych:			Podatek w złotych:
1	1.500	do	1,550	31
2	1.550	„	1.600	33
3	1.600	„	1.700	37
4	1.700	„	1.800	41
5	1.800	„	1.900	45
6	1.900	„	2.000	50
7	2.000	„	2.100	54
8	2.100	„	2.200	59
9	2.200	„	2.400	67
10	2.400	„	2.600	75
11	2.600	„	2.800	84
12	2.800	„	3 000	93
13	3.000	„	3.200	103
14	3.200	„	3.400	112
15	3.400	„	3.600	122
16	3.600	„	3.800	133
17	3.800	„	4.000	144
18	4.000	„	4.400	162
19	4.400	„	4.800	182
20	4.800	„	5.200	202
21	5.200	„	5.600	224
22	5.600	„	6.000	246
23	6.000	„	6.600	283
24	6.600	„	7 200	324
25	7.200	„	7.800	366
26	7.800	„	8.400	411
27	8.400	„	9.200	469
28	9.200	„	10.000	530
29	10.000	„	11.000	605
30	11 000	„	12.000	684
31	12.000	„	13.000	767
32	13.000	„	14.000	854
33	14.000	„	15.000	945
34	15.000	„	16 000	1.040
35	16.000	„	17.000	1.156
36	17.000	„	18.000	1.278
37	18.000	„	19.000	1.406
38	19.000	„	20.000	1.540
39	20.000	„	22.000	1.760
40	22.000	„	24.000	1.992

Stopień dochodu:	Wysokość dochodów w złotych:			Podatek w złotych:
41	24.000	do	26.000	2.236
42	26.000	„	28.000	2.492
43	28.000	„	30.000	2.760
44	30.000	„	32.000	3.040
45	32.000	„	34.000	3.366
46	34.000	„	36.000	3.708
47	36.000	„	38.000	4.066
48	38.000	„	40.000	4.440
49	40.000	„	44.000	5.060
50	44.000	„	48.000	5.712
51	48.000	„	52.000	6.396
52	52.000	„	56.000	7.112
53	56.000	„	60.000	7.860
54	60.000	„	64.000	8.704
55	64.000	„	68.000	9.588
56	68.000	„	72.000	10.512
57	72.000	„	76.000	11.476
58	76.000	„	80.000	12.480
59	80.000	„	88.000	14.168
60	88.000	„	96.000	15.936
61	96.000	„	104.000	17.888
62	104.000	„	112.000	19.936
63	112.000	„	120.000	22.080
64	120.000	„	128.000	24.320
65	128.000	„	136.000	26.656
66	136.000	„	144.000	29.088
67	144.000	„	152.000	31.616
68	152.000	„	160.000	34.400
69	160.000	„	168.000	37.296
70	168.000	„	176.000	40.304
71	176.000	„	184.000	43.424
72	184.000	„	192.000	46.656
73	192.000	„	200.000	50.000

Przy dochodzie ponad 200.000 zł. podatek wynosi 50.000 zł. i oprócz tego 2.000 zł. od każdych pełnych 8.000 zł. ponad 200.000 zł.

Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochody osób fizycznych i spadków nieobjętych:

Ponad	200.000	zł.	do	300.000	zł.	1½%
„	300.000	„	„	400.000	„	2½%
„	400.000	„	„	500.000	„	4%
„	500.000	„	„	600.000	„	5½%
„	600.000	„	„	800.000	„	7%
„	800.000	„	„	1.100.000	„	9%
„	1.100.000	„	„	1.500.000	„	11%
„	1.500.000	„	„	2.000.000	„	13%
„	2.000.000	„	„	—	„	15%

od całego podlegającego podatkowi dochodu.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośredniego niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

O ile z dochodu, ustalonego do wymiaru podatku po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostaje mniej, niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku, należy podatek wymierzyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad tę najniższą granicę.

Art. 24.

Do stawek państwowego podatku dochodowego nie mogą być ustanawiane dodatki na rzecz związków komunalnych.

Na obszarze jednak b. dzielnicy pruskiej i górnośląskiej części województwa śląskiego pobiera się dodatki do państwowego podatku dochodowego na rzecz gmin i powiatowych związków komunalnych. Dodatki te wynoszą przy dochodzie podatkowym:

A. Według skali art. 23:

ponad 1,500 zł. do 24,000 zł. — 4% dochodu
ponad 24,000 zł. do 88,000 zł. — 4,5% dochodu
ponad 88,000 zł. do — zł. — 5% dochodu

B. Według skali art. 111 — 3% dochodu, poczynając od 15 stopnia tejże skali.

Art. 25.

Osoby, które osiągają dochód, określony w art. 18, a przekraczający 1.500 zł. opłacają obok podatku dochodowego, w myśl ogólnych postanowień niniejszej ustawy, specjalny podatek od tantjem w wysokości 50% stawki, przypadającej od otrzymanego z tantjem dochodu, według skali, podanej w art. 23 niniejszej ustawy, jednak nie mniej niż 16 zł.

Gdy jedna i ta sama osoba pobiera tantjemy w kilku instytucjach lub przedsiebiorstwach, wówczas podatek w myśl części pierwszej niniejszego artykułu, oblicza się osobno od każdej tantjemy, przekraczającej 1.500 zł.

Instytucje, wypłacające tantjemy osobom, nie pozostającym w stosunku służbowym z niemi, obowiązane są potrącać przy każdej wypłacie specjalny podatek od tantjem.

Specjalny podatek od tantjem należy potrącić przy wypłacie tantjem bez wymiaru. Kwoty, mieniony, należy z reguły w ciągu 7 dni po upływie tego miesiąca wpłacić do właściwej kasy państwowej.

Zwyżki i zniżki podatkowe.

Art. 26.

Stopę podatkową, podaną w art. 23, podwyższa się o 20% dla podatników nieżonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu żadnego członka rodziny, lecz osiągających dochód ponad 3.600 zł.

Art. 27.

O ile na utrzymaniu głowy rodziny, której dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 7.200 zł., znajduje się więcej niż jeden członek rodziny, wówczas przypadającą stopę podatkową obniża się o dwa stopnie na każdego następnego członka rodziny.

Gdyby na podstawie ulgi, przyznanej w niniejszym artykule, wypadło zmniejszyć stopę podatkową poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od podatku.

Art. 28.

Za członków rodziny w myśl artykułów 26 i 27 uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linji wstępnej i zstępnej, rodzeństwo męża i żony, oraz dzieci rodzeństwa tychże.

Art. 29.

Nadzwyczajne okoliczności istotnie osłabiające siłę podatkową płatników, których roczny dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 12.000 zł., mogą być podstawą do zmniejszenia podatku, najwyżej o trzy stopnie. Okoliczności te mogą być uwzględnione przez komisję szacunkową z urzędu lub na prośbę płatnika.

Przyznanie takiej ulgi może nastąpić niezależnie od zniżenia podatku na zasadach artykułu 27.

Miejsce opodatkowania.

Art. 30.

Wymiar podatku dochodowego uskutecznia się z reguły w tym okręgu szacunkowym, w którym podatnik w dniu 15 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy, ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, albo, w braku tegoż, miejsce pobytu.

Jeżeli pod tym względem wchodzi w rachubę kilka okręgów szacunkowych, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajdują się podległe podatkowi źródła dochodu.

Jeżeli źródła dochodu znajdują się w kilku okręgach szacunkowych, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajduje się większa część lub też główne źródło dochodu.

Postanowienia części drugiej i trzeciej niniejszego artykułu stosuje się również i w tym wypadku, jeżeli obowiązany do opłacenia podatku ma siedzibę lub miejsce zamieszkania poza obszarem Rzeczypospolitej.

Naczelny nadzór i organa wymierzające podatek.

Art. 31.

Ogólny zarząd sprawami podatku dochodowego, oraz piecza nad ścisłem i jednolitem wykonywaniem przepisów i rozstrzyganie kwestyj spornych co do stosowania tych przepisów należy do Ministra Skarbu.

Art. 32.

Ustalenie dochodów, podlegających opodatkowaniu i wymiar podatku dochodowego należy w pierwszej instancji—do komisyj szacunkowych, a w drugiej instancj — do komisji odwoławczych.

Ustalenie podlegającego podatkowi zysku wszystkich towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków i wymiar podatku tym towarzystwom i zakładom uskuteczniają te władze wymiarowe, które wyznaczy Minister Skarbu, z tem jednak, że wymiaru podatku dla spółek akcyjnych dokonywać będzie izba skarbowa.

Art. 33.

Ilość komisyj szacunkowych, ich miejsce urzędowania, obszar działalności i organizację wewnętrzną określa Minister Skarbu.

Art. 34.

Każda komisja szacunkowa podatku dochodowego składa się z przewodniczącego, którym jest naczelnik urzędu skarbowego lub jego zastępca, tudzież z 8 do 12 członków i tyluż zastępców, powołanych na okres trzechletni z grona płatników podatku dochodowego.

Czwartą część członków i zastępców wybierają rady miejskie w miejscu stałego urzędowania komisji, czwartą część sejmiki lub rady powiatowe, resztę zaś mianuje dyrektor właściwej izby skarbowej, na wniosek naczelnika urzędu skarbowego.

O ile komisje szacunkowe obejmują wyłącznie okręgi miejskie, wybory połowy członków i zastępców do takich komisyj uskuteczniają jedynie rady miejskie, zaś drugą połowę mianuje dyrektor właściwej izby skarbowej, na wniosek naczelnika urzędu skarbowego.

Wybory i mianowania należy przeprowadzić w ten sposób, aby istniejące w każdym okręgu szacunkowym główne źródła dochodu o ile możności były równomiernie reprezentowane.

Art. 35.

Jeżeli instytucje, powołane do wyboru członków i zastępców członków komisyj szcunkowych, nie uczynią tego w terminie wyznaczonym, wówczas członków i ich zastępców mianuje władza skarbowa II instancji.

Art. 36.

Komisje odwoławcze dla spraw podatku dochodowego składaj ąsię z przewodniczącego w osobie dyrektora izby skarbowej lub jego zastępcy, trzech urzędników izby skarbowej i takąż liczbą zastępców, mianowanych przez Ministra Skarbu i sześciu członków i tyluż zastępców, z których trzech wybiera na okres trzechletni rada wojewódzka w siedzibie komisji z pośród płatników podatku dochodowego w obrębie województwa, trzech zaś mianuje na okres trzechletni Minister Skarbu, na wniosek dyrektora izby skarbowej, z grona płatników podatku dochodowego w obrębie województwa.

Przy wyborze i mianowaniu członków i zastępców należy mieć na uwadze, aby wszystkie kategorje dochodów były o ile możności równomiernie reprezentowane.

Art. 37.

Przewodniczący komisji kieruje czynnościami i jest odpowiedzialny za należyte stosowanie ustawy.

Z obrad i uchwał komisji spisuje się protokóły, które następnie podpisuje przewodniczący i przynajmniej dwóch obecnych na posiedzeniu członków.

Art. 38.

Członkowie komisji odwoławczej i ich zastępcy nie mogą być równocześnie członkami komisji szacunkowej lub ich zastępcami.

Art. 39.

Członkami komisji z pośród płatników podatku dochodowego mogą być jedynie osoby, posiadające pełnię praw cywilnych i politycznych.

Osoby winne jednego z przekroczeń podatkowych z art. 96, 97 i 98 niniejszej ustawy, nie mogą być członkami komisji.

Art. 40.

Mandat członka komisji gaśnie, gdy jego posiadacz traci prawo obieralności lub gdy przestaje być płatnikiem podatku dochodowego.

Art. 41.

O każdem posiedzeniu komisji przewodniczący zawiadamia piśmiennie wszystkich członków komisji przynajmniej na trzy dni przed terminem posiedzenia. W ten sam sposób zaprasza się w razie potrzeby zastępców.

Do ważności uchwał komisji potrzeba, oprócz przewodniczącego, obecności przynajmniej połowy członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie zjawi się zdolna do powzięcia uchwał ilość członków, wówczas wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że na tem drugiem posiedzeniu zapadną prawomocne uchwały, bez względu na ilość obecnych.

Gdyby na drugie posiedzenie nie zjawiło się przynajmniej dwóch członków, względnie zastępców, wówczas przewodniczący powołuje taką ilość członków z grona płatników.

Art. 42.

Uchwały komisji zapadają bezwzględną większością głosów obecnych członków.

Przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością pewnej cyfry nie można osiągnąć bezwzględnej większości głosów, to należy doliczać głosy za cyfrą najniekorzystniejszą dla podatnika tak długo do głosów za cyfrą najbliższa dla podatnika korzystniejszą, aż okaże się większość.

Art. 43.

Przy obradach nad opodatkowaniem członków komisji, ich żon lub mężów oraz krewnych albo powinowatych w linji wstępnej lub zstępnej lub do trzeciego stopnia linji bocznej, jak również podczas obrad nad opodatkowaniem służbodawcy członka komisji, właściwy członek komisji nie bierze udziału w obradach i głosowaniu.

Członek komisji winien być wyłączony z obrad i głosowania również w tym wypadku, gdy jest współwłaścicielem lub uczestnikiem przedsiębiorstwa, którego dochód określa się, oraz gdy jest przedstawicielem lub pełnomocnikiem osób, których dochód ma być przedmiotem obrad.

Przewodniczący w podobnych wypadkach oddaje kierownictwo obrad swojemu zastępcy lub jednemu z obecnych członków, wybranemu przez komisję.

Art. 44.

Członkowie komisji, którzy nie są urzędnikami państwowymi, składają przed przystąpieniem do swych czynności uroczyste ślubowanie, że przy wykonywaniu funkcyj swoich będą postępowali bezstronnie bez względu na osobę, według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowają w najściślejszej tajemnicy wszystko to, o czem dowiedzą się pódczas obrad w ogólności, a w szczególności o stosunkach majątkowych i dochodowych podatników.

Art. 45.

Członkom komisji, którzy nie są urzędnikami państwowymi, zwraca sę koszty podróży i wynagradza się stratę czasu, spowodowaną udziałem w posiedzeniach komisji.

Wysokość wynagrodzenia i kosztów podróży ustala Minister Skarbu.

Do urzędników państwowych stosują się pod tym względem ogólne przepisy o dietach i kosztach podróży.

Czynności wstępne do wymiaru.

Art. 46.

Zajmujący mieszkania są obowiązani corocznie, najpóźniej do 1 stycznia, dostarczać właścicielom domów lub ch zastępcom (dzierżawcom domów lub zarządzającym nimi), za potwierdzeniem odbioru, wykazy osób, zamieszkałych w dniu 15-tym grudnia w ich mieszkaniach i mających samoistny dochód. W wykazach tych należy podać nazwisko, imię oraz rodzaj zawodu lub zajęcia z wymienieniem pracodawcy.

Art. 47.

W terminie, oznaczonym w art. 46, głowy rodziny, obowiązane do opłaty podatku dochodowego, powinny przedłożyć właściwej komisji szacunkowej lub właścicielom domów, za potwierdzeniem odbioru, szczegółowy wykaz wszystkich będących na ich utrzymaniu członków rodziny, bez względu na miejsce zamieszkania lub pobytu tych członków, z wymienieniem ich nazwisk, imion i wieku.

Art. 48.

Właściciele domów lub ich zastepcy powinni sporządzić imienne listy osób, zajmujących w dniu 15 grudnia w ich domu mieszkania lub też pomieszczenia, przeznaczone dla zakładów handlowych i przemysłowych, z oznaczeniem rocznego komornego lub wartości użytkowania, o ile te miesz-

kania i lokale są zajęte przez samego właściciela lub oddane do bezpłatnego użytku.

Zarówno listy imienne, jak wykazy, wspomniane w artykułach 46 i 47, powinny być złożone właściwej komisji szacunkowej najpóźniej do 15 stycznia roku podatkowego.

Art. 49.

Przy pomocy materjałów, zebranych w sposób, opisany w art. 46—48, sporządza przewodniczący komisji szacunkowej listę imienną domniemanych płatników podatku dochodowego.

Postępowanie wymiarowe.

Art. 50.

Wszystkie osoby fizyczne i prawne których dochód w roku poprzedzającym rok podatkowy, przewyższa granicę dochodu, nie podlegającego podatkowi, obowiązane są złożyć zeznania o dochodzie na przepisanym formularzu.

Wspomniane zeznania osoby fizyczne powinny składać najpóźniej do 1 marca, zaś osoby prawne najpóźniej do 1 maja roku podatkowego.

Na uzasadnioną prośbę osób fizycznych przewodniczący komisyj uprawnieni są do zezwolenia na odroczenie terminu nie później, jak do 1 lipca roku podatkowego.

W zastępstwie osób fizycznych, które co do swego majątku pozostają pod władzą rodzicielską, pod opieką lub kuratelą, oraz w zastępstwie osób prawnych składają zeznania osoby, powołane do ich zastępowania.

Gdy zeznania nie złożono lub złożono je po terminie, wymiar podatku będzie uskuteczniony na podstawie materjału, jakim władza rozporządza.

Osoby, których główny dochód płynie:

a) z nieruchomości gruntowej, nieprzekraczającej 30 ha.;
b) z przedsiębiorstwa handlowego, opłacającego zasadniczy podatek przemysłowy według IV i V kategorji wszędzie i według III kategorji w miejscowościach III i IV klasy;
c) z zakładu przemysłowego lub warsztatu rzemieślniczego, wolnego od zasadniczego podatku przemysłowego, lub opłacającego ten podatek wedle VIII kategorji przedsiębiorstw przemysłowych;
d) z domów mieszkalnych, składających się najwyżej z czterech izb —

są z reguły uwolnione od składania zeznań, a są do tego zobowiązane tylko wtedy, gdy otrzymają osobne wezwanie władzy podatkowej lub przewodniczącego komisji wymiarowej. Te osoby są jednak w każdym razie uprawnione do wniesienia zeznania.

Art. 51.

Zeznania mogą być składane na piśmie albo ustnie do protokółu.

Zeznania pisemne powinny być składane bezpośrednio albo przesyłane pocztą do właściwych komisyj szacunkowych lub organów, wymierzających podatek, albo do urzędów i instytucyj, wskazanych przez Ministra Skarbu.

Przyjmowanie zeznań ustnych uskutecznia tylko właściwa władza skarbowa I instancji.

Tego rodzaju zeznanie winno być podpisane przez zeznającego i odbierającego zeznanie.

Zeznania, zebrane przez urzędy i instytucje, mają być niezwłocznie przesyłane właściwemu organowi, wymierzającemu podatek.

Art. 52.

Zeznania składa się z zapewnieniem, że wszystkie przytoczone w nich dane oznajmione zostały według najlepszej wiedzy i sumienia.

W zeznaniach powinny się mieścić następujące dane:

1) nazwisko, imię i zawód osoby fizycznej względnie nazwa lub firma osoby prawnej;
2) miejsce zamieszkania, pobytu lub siedziba;
3) ogólna suma dochodu, osiągniętego osobno z każdego poszczególnego źródła dochodu w myśl art. 3, z odrębnem wskazaniem dochodu z nieruchomości i przedsiębiorstw, znajdujących się poza granicami okręgu szcunkowego, oraz z zaznaczeniem, które ze źródeł dochodu należą do podatnika osobiście, a które do członków rodziny, o ile ich dochody podlegają opodatkowaniu łącznie z dochodem podatnika;
4) odsetki od długów, podatki i inne odliczenia dopuszczalne według art. 10;
5) podpis podatnika

Podatnik ma prawo przytoczyć w zeznaniu te wszystkie okoliczności, które uzasadniają zniżkę stawki podatkowej w myśl art. art. 27 i 29.

Art. 53.

Gdy podatnik nie będzie mógł określić w pieniądzach tych części dochodu swego, które zostały pobrane w naturze, powinien w zeznaniu przytoczyć dane, na podstawie których komisja mogłaby oszacować te części jego dochodu.

Art. 54.

W zeznaniach towarzystw, obowiązanych do publicznego składania rachunków i innych osób prawnych zamiast danych, wyszczególnionych w ust. 3 i 4 art. 52, należy podać:

1) sumy, wydzielone na dywidendy od akcyj i udziałów;

2) sumy, przeznaczone na rozszerzenie i rozwój przedsiębiorstwa, oraz takie kwoty, które nie mogą być potrącone w myśl ust. 1 i 2 art. 8;

3) kapitał zakładowy.

Do zeznań tych należy dołączyć:

1) sprawozdanie roczne, które powinno zawierać bilans oraz rachunek zysków i strat;

2) odpis protokółu, zatwierdzającego sprawozdanie roczne;

3) odpis aktu organu rewizyjnego.

Sprawozdania roczne osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania rachunków, zawierające bilans oraz rachunek zysków i strat, winny być ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Postanowienie poprzedniej części nie dotyczy spółdzielni, które swoje bilanse ogłaszają zgodnie z przepisami ustawy o spółdzielniach.

Art. 55.

Zeznania i sprawozdania, złożone przez podatników, sprawdza właściwa władza skarbowa przy pomocy wszelkich posiadanych materjałów i wiadomości i ma w tym celu prawo przesłuchiwania podatników, znawców (biegłych) i świadków.

Z przesłuchania podatników, świadków i znawców (biegłych) musi być sporządzony protokół i zaopatrzony podpisami osób obecnych.

Osoby, które na mocy przepisów ustawy o post sąd. są wyłączone od składania zeznań i wyrażania opinji w charakterze świadków lub znawców (biegłych), przesłuchiwane być nie mogą.

Znawcy (biegli) i świadkowie, wezwani w sprawach podatku dochodowego, mają prawo do wynagrodzenia według postanowień ustawy o postępowaniu sądowem.

Znawców (biegłych) należy powołać przedewszystkiem z pośród osób, wskazanych przez zrzeszenia zawodowe.

Art. 56.

Wszystkie władze i urzędy państwowe i komunalne oraz ich organa wykonawcze, instytucje publiczne, kredytowe i prywatne są obowiązane na żądanie władz skarbowych bezpłatnie udzielać wszelkich danych i informacyj, potrzebnych do ustalania dochodu i wymiaru podatku.

W razie rzeczywistej trudności w dostarczaniu wspomnianych danych i informacyj, powinny wyżej wymienione instytucje zezwalać na przejrzenie wszelkiego rodzaju aktów, ksiąg i dokumentów i innych zapisków, jak również na sporządzenie z nich wyciągów, niezbędnych do opodatkowania.

Art. 57.

Celem sprawdzenia zeznań podatnika o dochodzie z nieruchomości lub przedsiębiorstw, znajdujących się poza granicami tego okręgu, gdzie uskutecznia się wymiar podatku, władza skarbowa i przewodniczący komisji korzystają z dochodzeń, przeprowadzonych przez władze skarbowe tego okręgu, gdzie się znajdują nieruchomości lub przedsiębiorstwa.

Art. 58.

W razie wątpliwości co do dokładności i prawdziwości zeznań właściwy organ, wymierzający podatek, przedstawia je podatnikowi, żąda wyjaśnień jak również przedłożenia ksiąg handlowych lub uzupełnień, dowodów pisemnych lub ust- i gospodarczych. do czego wyznacza płatnikom termin najmniej dwutygodniowy.

Art. 59.

Każdy jest obowiązany na wezwanie władzy lub komisji udzielić wszelkich wyjaśnień i informacyj w przedmiocie opodatkowania jego i innych osób oraz zeznawać jako świadek lub znawca (biegły) na ściśle określone okoliczności.

Art. 60.

Na poparcie swych zeznań podatnicy mogą składać wszelkie dowody pisemne, powoływać na koszt własny świadków znawców (biegłych), celem stwierdzenia ściśle określonych okoliczności, oraz przedkładać do przejrzenia księgi handlowe lub gospodarcze.

Art. 61.

Świadkowie i znawcy (biegli) mogą być zaprzysiężeni, za pośrednictwem sądu, na wniosek władzy skarbowej lub komisji, oraz na prośbę podatnika.

Art. 62.

W celu sprawdzenia zeznań przewodniczący komisji lub uprawniony przez niego zastępca mają prawo w razie potrzeby dokonać oględzin zakładów, składów i innych lokalów, jak również wszelkich nieruchomości, należących do podatnika.

Oględziny mieszkań prywatnych mogą być dokonywane tylko na życzenie lub za zgodą właścicieli mieszkań.

Art. 63.

Podstawa obliczania dochodu nie może być przyjęta odmiennie od złożonego zeznania, jeżeli przedtem nie dano płatnikowi sposobności do udzielenia wyjaśnień władzy, wymierzającej podatek.

O ile jednak podatnik nie złoży w terminie żądanych wyjaśnień, lub o ile przedstawione przezeń wyjaśnienia nie usuną wątpliwości co do prawdziwości i dokładności złożonych zeznań, wówczas, bez względu na złożone zeznanie, komisja przy ustalaniu dochodu powinna się kierować danemi, jakiemi rozporządza.

Art. 64.

O ile komisja uzna dane, jakiemi rozporządza, za niedostateczne do obliczenia wysokości dochodu, może ustalić ogólny dochód, podlegający podatkowi, na podstawie zewnętrznych oznak, świadczących o wydatkach domowych i osobistych podatnika oraz o jego ogólnem ekonomicznem położeniu. Te oznaki zewnętrzne komisja powinna szczegółowo przytoczyć w swojej uchwale.

Art. 65.

Na podstawie przeprowadzonych obrad komisja uchwala dla każdego podatnika wysokość i stopień dochodu, oraz przypadającą stopę podatkową.

Nakazy płatnicze.

Art. 66.

Nakazy płatnicze ze wskazaniem wysokości opodatkowanego dochodu, przypadającej kwoty podatku, terminów płatności, oraz ze wskazaniem

służących podatnkowi środków obrony prawnej powinny być rozesłane przez przewodniczącego komisji szacunkowej najpóźniej do 1 października roku podatkowego.

Nakazy zaś płatnicze dla towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, rozsyła władza skarbowa w miarę uskutecznienia wymiarów.

Przewodniczący komisji sporządza w dwóch egzemplarzach imienne listy płatników według gmin, względnie dzielnic miejskich, z oznaczeniem kwot ustalonego dochodu i przypadającego podatku. Tak sporządzone listy wywiesza się w pomieszczeniu władzy podatkowej I instancji i przesyła się do urzędów gmninych (magistratów), celem wyłożenia na przeciąg czterech tygodni w miejscu dostępnem dla publiczności.

Niezależnie od rozesłania nakazów płatniczych, władze podatkowe I instancji są obowiązane do udzielania zgłaszającym się płatnikom informacyj o kwotach ustalonych dochodów i przypadającego do uiszczenia podatku.

Odwołania.

Art. 67.

Płatnikowi służy prawo przeglądania w kancelarji komisji szacunkowej aktów, dotyczących opodatkowania jego osoby.

W tym wypadku, gdy suma dochodu podana przez podatnika w zeznaniu została przez komisję zmieniona lub płatnik zamierza wnieść odwołanie przeciw wymiarowi podatku, komisja szacunkowa obowiązaną jest na prośbę pisemną podatnika udzielić mu na jego koszt—w terminie tygodniowym od dnia zgłoszenia prośby — odpisu uchwały swej w przedmiocie określenia dochodu i obliczenia podatku, jak również odpisów protokółów, zawierających zeznania świadków i znawców (biegłych).

Art. 68.

Odwołana przeciw uchwałom komisyj szacunkowych mogą być przez podatników wnoszone do komisji odwoławczej, za pośrednictwem komisji szacunkowej, w ciągu 30 dni od daty doręczenia nakazu płatniczego.

W postępowaniu odwoławczem płatnicy korzystają z tych samych praw, jak w postępowaniu wymiarowem.

Gdy podatnik wyrazi życzenie złożenia ustnych wyjaśnień w celu uzasadnienia podniesionych w odwołaniu zarzutów, należy go zawiadomić o dniu posiedzenia komisji przynajmniej na osiem dni przed rozpoczęciem tegoż posiedzenia.

Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku.

Art. 69.

Przeciw uchwałom komisji szacunkowej służy przewodniczącemu komisji prawo zgłoszenia protestu w terminie dwutygodniowym od dnia powzięcia uchwały.

Odpis protestu należy równocześnie przesłać płatnikowi, który ma prawo wnieść odpowiedź w terminie 14-dniowym od dnia doręczenia.

Protest przewodniczącego powinien być przedłożony w terminie 30-dniowym od dnia doręczenia odpisu, w drugiej części niniejszego artykułu wymienionego, właściwej komisji odwoławczej do rozpatrzenia i rozstrzygnięcia.

Art. 70.

Przewodniczący komisji szacunkowej rozpatruje odwołania, w razie potrzeby sprawdza konkretne zarzuty, przedstawione dowody i przeprowadza uzupełniające dochodzenia, jak również usuwa wadliwości postępowania i przedstawia odwołania z aktami wyjaśnieniami komisji odwoławczej.

Art. 71.

Towarzystwom i zakładom, obowiązanym do publicznego składania rachunków, służy prawo odwołania się przeciwko wymiarom podatku do komisji odwoławczej, względnie Ministerstwa Skarbu, zależnie od tego, czy wymiaru dokonała komisja szacunkowa, czy też izba skarbowa, za pośrednictwem władzy wymierzającej podatek, w terminie 30-dniowym od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Art. 72.

Komisjom szacunkowym przysługuje prawo rozstrzygania odwołań własną władzą w tych wypadkach, gdy komisja, zgodnie z wnioskiem przewodniczącego, uzna, że odwołania należy w całej rozciągłości uwzględnić, lub gdy częściowe uwzględnienie odwołania pociąga za sobą obniżenie podatku w kwocie, nieprzekraczającej 200 zł. Minister Skarbu władny jest tę granicę kompetencji komisji szacunkowej rozszerzyć.

We wszystkich innych wypadkach przedstawia się odwołania w terminie 30-dniowym od dnia ich złożenia komisji odwoławczej do rozstrzygnięcia.

Jeżeli płatnik nie zadowolni się uchwałą komisji szacunkowej, uwzględniającej jego odwołanie częściowe w myśl części 1 niniejszego artykułu, może zażądać, ażeby jego odwołanie zostało rozpatrzone i rozstrzygnięte przez komisję odwoławczą.

Art. 73.

Przy badaniu odwołań komisja odwoławcza i jej przewodniczący korzystają w celu dokładnego ustalenia dochodu z tych samych praw, jakie służą komisji szacunkowej i jej przewodniczącemu.

Art. 74.

Komisja odwoławcza lub skarbowa władza odwoławcza może wydać orzeczenie również i na spóźnione odwołania, jeżeli przekroczenie terminu nastąpiło z ważnych powodów, przez płatnika uzasadnionych.

Przeciw odmownemu załatwieniu z powodu przekroczenia terminu niema dalszego odwołania.

Art. 75.

Komisja odwoławcza winna jest rozstrzygnąć odwołanie najpóźniej w terminie 6 miesięcy od dnia odwołania

Jeżeli jednak komisja odwoławcza przed upływem tego terminu zażadała od płatnika do-

datkowych wyjaśnień — termin ten przedłuża się o dalsze 3 miesiące.

Początek i koniec obowiązku podatkowego.

Zmiany w ciągu roku podatkowego.

Art. 76.

Obowązek podatkowy dla osób fizycznych i prawnych rozpoczyna się z reguły od najbliższego roku po nastaniu stosunków, uzasadniających obowiązek podatkowy.

Natomiast osoby fizyczne i prawne, które mieszkały lub miały siedzibę poza obszarem Rzeczypospolitej i nie pobierały żadnych dochodów ze źródeł, na obszarze tym się znajdujących, a otworzyły w Polsce przedsiębiorstwo, obrały sobie w Polsce miejsce zamieszkania lub siedzibę, albo przybyły do Polski dla zarobku i osiągają dochody, podlegające opodatkowaniu, podlegają obowiązkowi podatkowemu z początkiem najbliższego miesiąca po zajściu wyżej wymienionych wydarzeń.

Art. 77.

Przy wymiarze podatku za rok pierwszy dla wymienionych w części drugiej art. 76 osób fizycznych i prawnych, z wyjątkiem obowiązanych do publicznego składania rachunków, przyjmuje się za podstawę dochód, spodziewany w ciągu pełnych miesięcy, pozostałych do końca tego roku.

Z dochodu, obliczonego w stosunku do całego roku określa się odpowiednią stawkę podatkową. Podatek wynosi tyle 12-tych części tej stawki, ile pełnych miesięcy pozostało do końca roku, wymiar zaś podatku w roku następnym uskutecznia się od dochodu, obliczonego w ten sposób za cały rok.

Art. 78.

Nowopowstające na obszarze Rzeczypospolitej towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków, podlegają opodatkowaniu po złożeniu pierwszego sprawozdania, na mocy którego wymierza się podatek zarówno za pierwszy, jak i za drugi rok podatkowy od czasu ich powstania.

Podatek oblicza się w sposób, wskazany w art. 77.

Art. 79.

Osoby wymienione w części drugiej art. 76, powinny w ciągu dni czternastu po zajściu wydarzenia, uzasadniającego ich obowiązek podatkowy, złożyć pierwsze zeznanie, w którem należy podać dochód, spodziewany do końca roku.

Nowopowstające zaś towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków (art. 78), powinny w terminie miesięcznym po zatwierdzeniu pierwszego zamknięcia rachunkowego złożyć zeznanie w sposób podany w art. 54.

Art. 80.

Dla osób, wymienionych w części drugiej art. 76, gaśnie obowiązek podatkowy z powodu śmierci, wyprowadzenia się z obszaru Rzeczypospolitej i utraty dochodów na tym obszarze z końcem tego miesiąca, w którym wydarzenia te zaszły.

W tych wypadkach należy umorzyć podatek, począwszy od bezpośrednio następującego miesiąca kalendarzowego.

Jeżeli jednak wskutek śmierci podatnika osiągany przez niego dochód nie gaśnie całkiem, wówczas masa spadkowa odpowiada za wymierzony temuż podatek, po umorzeniu kwoty, przypadającej za pozostałą część roku podatkowego, a ciążącej na dochodzie ze źródeł wygasłych wraz ze śmiercią podatnika, z uwzględnieniem odliczeń w stosunku pozostałego dochodu do wygasłej części tegoż dochodu.

Art. 81.

W razie zaniechania działalności w ciągu roku podatkowego przez towarzystwa i zakłady, wspomniane w art. 78, następuje umorzenie podatku, począwszy od następnego miesiąca po zaniechaniu.

Art. 82.

Zastosowanie przepisów części pierwszej art. 80 i art. 81, w wypadkach tam omówionych, z wyjątkiem śmierci, może nastąpić tylko na prośbę, wniesioną do przewodniczącego właściwej komisji szacunkowej, względnie władzy skarbowej, w przeciągu dni 14 od nastąpienia tych wypadków.

W razie śmierci podatnika powinni spadkobiercy wnieść doniesienie w przeciągu 3 miesięcy wówczas, gdy domagają się zniżenia podatku w myśl części drugiej art. 80.

Art. 83.

Wymiary podatku dla osób wymienionych w części drugiej art. 76, z wyjątkiem towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, jako też umorzenie lub zniżenie podatku w myśl art. 80 uskutecznia przewodniczący komisji szacunkowej; wymiary dla nowopowstałych towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, uskuteczniają władze skarbowe, wyznaczone w myśl części drugiej art. 32.

Przeciw dokonanym w ten sposób wymiarom mogą być wnoszone odwołania wedle art. 68—71.

Art. 84.

Zmiany, jakie zachodzą w ciągu roku podatkowego w wysokości dochodu lub we wszystkich innych stosunkach podatnika, nie wpływają na zmianę podatku za odnośny rok podatkowy, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 80 i 81.

Jeżeli jednak wskutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń zdolność płatnicza osoby fizycznej znacznie osłabła, komisja szacunkowa może na prośbę podatnika, wniesioną najpóźniej do końca roku podatkowego umorzyć odpowiednią część wymierzonego podatku, gdy uzna że podatnik tej ulgi potrzebuje.

Art. 85.

Osoby, które przy wymiarze podatku opuszczono, lub które przy pierwotnym wymiarze niewłaściwie uwolniono od podatku, albo co do których wymiar wskutek później ujawnionych okoliczności okaże się za niski, powinny być pociągnięte do podatku dodatkowo za cały czas ubiegły, lecz nie więcej niż za pięć lat, bezpośrednio poprzedzających rok, w którym stwierdzono te okoliczności.

W razie śmierci podatnika odpowiedzialność za należność podatkową obciąża masę spadkową lub spadkobierców, tych ostatnich jednak tylko do wysokości ich udziałów w spadku.

Art. 86.

W razie niemożności ściągnięcia podatku od głowy rodziny, każdy z członków rodziny, którego dochód doliczono w myśl art. 11 do dochodu głowy rodziny, jest odpowiedzialny za tę część podatku, która przypada stosunkowo na jego dochód.

Obejmujący majątek osoby prawnej jest obowiązany uiścić podatek dochodowy poprzednika wraz z ewentualną zaległością.

Art. 87.

Terminy płatności podatku dochodowego ustanawia się na dzień 1 maja i 1 listopada roku podatkowego.

Do dnia 1 maja roku podatkowego należy uiścić podatek w wysokości połowy tej kwoty, która przypada wedle skali art. 23 ustawy od wykazanego w zeznaniu dochodu, i dowód uskutecznionej zapłaty w oryginale lub w odpisie przez płatnika podpisanym dołączyć do zeznania.

Osoby, które w terminie, wyznaczonym do składania zeznań, zeznania nie złożą, obowiązane są najpóźniej do 1 maja roku podatkowego uiścić połowę podatku, wymierzonego za poprzedni rok podatkowy.

W terminie do 1 listopada roku podatkowego winni są wszyscy płatnicy uiścić ewentualną różnicę między podatkiem, wymierzonym na dany rok przez władze podatkowe, a podatkiem, zapłaconym w terminie do 1 maja roku podatkowego.

Termin płatności podatku dla osób wymienionych w ostatniej części art. 50 ustawy ustanawia się na dzień 1 listopada roku podatkowego.

Niezapłacone w terminach wyżej wskazanych kwoty zaliczki, względnie podatku, uważa się za zaległości, podlegające przymusowemu ściągnięciu.

Art. 88.

Podatnicy, którym nakazy płatnicze zostały doręczone po 15 października, powinni uiścić cały podatek w ciągu 30 dni po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

Art. 89.

Podatnicy, wymienieni w części drugiej art. 76 i art. 78, powinni zapłacić wymierzony podatek w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Art. 90.

Zaległy podatek dochodowy ściągają skarbowe organa egzekucyjne na podstawie obowiązujących przepisów.

Postanowienia karne.

Art. 91.

Kto nie złoży w terminie wiadomości przepisanych w art. 46 — 48, ulegnie grzywnie w wysokości od 3 zł. do 50 zł.

Art. 92.

Kto, mimo publicznego wezwania władzy skarbowej, nie złoży w terminie wyznaczonym zeznania o dochodzie, wymaganego w myśl art. 50 i 79, albo przedstawi w zeznaniu niezupełne dane w brew postanowieniom art. 52, ustęp 1, 2, 3 i 5 i art. 54, ustępy 1 — 3, albo też nie przedstawi przy zeznaniu załączników, wymaganych w art. 54, ulegnie grzywnie od 3 zł. do 100 zł.

Art. 93.

Kto po otrzymaniu od władzy skarbowej wezwania lub ponaglenia nie dostarczy danych w myśl art. 46 — 48, albo nie złoży w terminie zeznań, wymienionych w art. 50, 52, 54 i 79, albo przedstawi niezupełne dane w zeznaniu wbrew ustępom 1 — 3 i 5 art. 52 i ustępom 1 — 3 art. 54, albo nie dołączy danych, wskazanych w części drugiej art. 54, ulegnie grzywnie od 5 zł. do 250 zł. W razie nieuczynienia zadość dalszym wezwaniom lub ponagleniom mogą być nakładane grzywny do wysokości 500 zł., które mogą być powtarzane.

Art. 94.

Kto naruszy przepisy art. 56 i 59 niniejszej ustawy, ulegnie grzywnie od 5 zł. do 250 zł.

Art. 95.

Grzywny wymienione w art. 91 — 94 nie mogą być, w razie niemożności ich ściągnięcia zamieniane na karę pozbawienia wolności.

Art. 96.

Kto świadomie, w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej lub przez siebie zastępowanej, złoży nieprawdziwe zeznania lub wyjaśnienia, które przyczynić się mogą do udaremnienia wymiaru, lub uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku dopłaty należności podatkowej i o ile niezagraża kara surowsza w myśl powszechnej ustawy karnej — ulegnie karze pieniężnej od jednokrotnej do dwudziestokrotnej sumy niewymierzonego, uszczuplonego lub narażonego na jedno i drugie podatku, a w razie okoliczności obciążających — nadto karze pozbawienia wolności do 1 roku (art. 99 i 104).

Art. 97.

Kto, jako urzędnik albo funkcjonarjusz publiczny, członek komisji lub znawca (biegły), wy-

jawia bez upoważnienia wiadomości o stosunkach majątkowych lub dochodowych, o których dowiedział się z powodu udziału w postępowaniu podatkowym, o ile nie podlega surowszemu ukaraniu wedle obowiązujących w poszczególnych dzielnicach ustaw karnych, ulegnie karze pieniężnej od 50 zł. do 1000 zł. lub karze pozbawienia wolności do 6 tygodni.

Art. 98.

Kto, jako znawca (biegły) lub świadek, złoży władzy skarbowej świadomie nieprawdziwe zeznanie lub świadectwo w zamiarze udaremnienia wymiaru podatku lub spowodowania mylnego obliczenia tegoż podatku, ulegnie karze pieniężnej od 100 zł. do 2000 zł. lub karze pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

Art. 99.

Grzywny, wymienione w art. 91 — 94, oraz kary pieniężne, określone w art. 96 niniejszej ustawy, nakładają te komisje podatku dochodowego lub władze skarbowe, które ujawniły odnośne przekroczenia.

O orzeczeniach, skazujących na grzywnę lub karę pieniężną, zawiadamia obwinionego przewodniczący komisji lub władza skarbowa.

Przeciw wydanemu przez komisje orzeczeniu o grzywnie, dotyczącemu przekroczeń art. 91 — 94, można w ciągu 4 tygodni od dnia doręczenia wnieść odwołanie, za pośrednictwem właściwej komisji, do komisji odwoławczej, a w wypadkach, gdy ta ostatnia nałożyła grzywny w I instancji, do Ministerstwa Skarbu. W tym samym terminie wnosi się odwołanie przeciw grzywnom, nałożonym przez władzę skarbową, za pośrednictwem tejże władzy, do władzy skarbowej II instancji.

Orzeczenie instancji odwoławczej jest ostateczne.

Przeciwko orzeczeniom karnym, dotyczącym przestępstw z art. 96, odwołanie jest niedopuszczalne.

Natomiast, jeżeli nałożona kara pieniężna nie zostanie uiszczona dobrowolnie w ciągu czterech tygodni od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia, wówczas właściwa komisja lub władza skarbowa przekazuje sprawę sądom, o czem należy uprzedzić obwinionego równocześnie z zakomunikowaniem mu orzeczenia o karze pieniężnej.

Art. 100.

Za grzywny i kary pieniężne, nałożone na pełnomocnika płatnika, odpowiada płatnik z nim solidarnie.

Art. 101.

Publiczne władze i urzędy, winne przekroczenia niniejszej ustawy, odpowiadają według ogólnie obowiązujących przepisów organizacyjnych, względnie służbowych.

Art. 102.

Winni kilku przekroczeń niniejszej ustawy podlegają karze za każde z tych przekroczeń zosobna.

Art. 103.

Wykonanie orzeczeń o grzywnie odracza się aż do rozstrzygnięcia wniesionego odwołania; wszakże komisja, względnie władza skarbowa, może zarządzić zabezpieczenie nałożonej grzywny na majątku obwinionego zaraz po wydaniu orzeczenia.

Bliższe postanowienia o sposobie zabezpieczenia grzywien wyda Minister Skarbu.

Art. 104.

Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 97 i 98 oraz w art. 96 w wypadku z art. 99, część ostatnia niniejszej ustawy, należy do sądów zwyczajnych. Wdrożenie dochodzenia karnego nastąpić może na wniosek władzy skarbowej, komisji lub osoby zainteresowanej.

Przez karę pozbawienia wolności należy rozumieć areszt (art. 21 ros. k. k. z 1903 r., par., 18 niem. u. k. z 1871 r. i par. 244 austr. u. k. z 1852 r.), o ile orzeczono karę nie przenoszącą 6 tygodni pozbawienia wolności, zresztą zaś w byłych dzielnicach rosyjskiej i niemieckiej — więzienie (art. 3 ust. 3 przep. przech. do ros. kod. karn. z 7 sierpnia 1917 r. i § 16 niem. u. k. z 1871 r.), zaś w byłej dzielnicy austrjackiej ścisły areszt (§ 245 austr. u. k. z 1852 r.).

W byłej dzielnicy austrjackiej przestępstwa niniejszej ustawy, zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej 3 miesięcy, są występkami, zresztą zaś wykroczeniami.

Grzywny, orzeczone przez sądy, w razie niemożności ich ściągnięcia, ulegną, według uznania sędziego, zamianie na kary pozbawienia wolności nie przekraczające atoli najwyższego ich wymiaru, za dane przestępstwo przewidzianego.

W byłej dzielnicy austrjackiej odwołanie od wymiaru kary jest dopuszczalne bez względu na to, czy nadzwyczajne złagodzenie kary nastąpiło lub nie nastąpiło.

Art. 105.

Grzywny, oraz kary pieniężne, nałożone za przekroczenia lub przestępstwa w art. 91 — 98, wpływają na rzecz Skarbu.

Art. 106.

Grzywny, nałożone na podstawie art. 91 — 94, należy umorzyć, o ile płatnik wykaże, że spełnieniu włożonych na niego obowiązków przeszkodziła ważna przyczyna, jak to: ciężka choroba, pozbawienie wolności lub inny wypadek siły wyższej.

Art. 107.

Odpowiedzialność za naruszenie przepisów art. 91 — 98 gaśnie w przeciągu 5 lat po upływie tego roku podatkowego, w którym dopuszczono się naruszenia przepisów.

Karygodność czynu, wymienionego w art. 96, gaśnie również, gdy winny sprostuje lub uzupełni swoje zeznania u właściwej władzy, zanim otrzyma pierwsze wezwanie w celu przesłuchania go, jako obwinionego, lub orzeczenie o karze pieniężnej, lub urzędowe zawiadomienie, że przeciw niemu wpłynęło doniesienie.

Art. 108.

Gdy naruszenie przepisów niniejszej ustawy wyjdzie na jaw po śmierci osoby winnej naruszenia, lub gdy osoba winna zmarła przed uprawomocnieniem się orzeczenia o nałożeniu kary, wówczas postępowanie umarza się.

Dział II.

Opodatkowanie dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Art. 109.

Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (art. 3 ustęp 6), objęte skalą miarodajną do ustalania potrąceń (art. 111), podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie przepisów Działu II niniejszej ustawy.

Art. 110.

Za postawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzach, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości, nie stosuje się do nich odliczeń z art. 10, tudzież zniżek i zwyżek podatkowych z art. 26, 27 i 29 ustawy niniejszej.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego.

Art. 111.

Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie uposażenia według następującej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym w złotych:				Stopa procentowa podatku:
1	ponad	2.500	do	2.600	1,5%
2	„	2.600	„	2.700	1,6%
3	„	2.700	„	2.800	1,7%
4	„	2.800	„	2.900	1,8%
5	„	2.900	„	3.000	1,9%
6	„	3.000	„	3.100	2%
7	„	3.100	„	3.200	2,1%
8	„	3.200	„	3.400	2,2%
9	„	3.400	„	3.600	2,3%
10	„	3.600	„	3.800	2,4%
11	„	3.800	„	4.000	2,5%
12	„	4.000	„	4.200	2,6%
13	„	4.200	„	4.400	2,7%
14	„	4.400	„	4.800	2,8%
15	„	4.800	„	5.200	2,9%
16	„	5.200	„	5.600	3%
17	„	5.600	„	6.000	3,1%
18	„	6.000	„	6.400	3,2%
19	„	6.400	„	6.800	3,3%
20	„	6.800	„	7.200	3,4%
21	„	7.200	„	7.600	3,5%
22	„	7.600	„	8.000	3,6%
23	„	8.000	„	8.800	3,9%
24	„	8.800	„	9.600	4,1%
25	„	9.600	„	10.400	4,3%
26	„	10.400	„	11.200	4,6%
27	„	11.200	„	12.000	4,9%
28	„	12.000	„	13.000	5,3%
29	„	13.000	„	14.000	5,7%
30	„	14.000	„	15.000	6,1%
31	„	15.000	„	16.000	6,5%
32	„	16.000	„	17.000	6,8%
33	„	17.000	„	18.000	7,1%
34	„	18.000	„	19.000	7,4%
35	„	19.000	„	20.000	7,7%
36	„	20.000	„	22.000	8%
37	„	22.000	„	24.000	8,3%
38	„	24.000	„	26.000	8,6%
39	„	26.000	„	28.000	8,9%
40	„	28.000	„	30.000	9,2%
41	„	30.000	„	32.000	9,5%
42	„	32.000	„	34.000	9,9%
43	„	34.000	„	36.000	10,3
44	„	36.000	„	38.000	10,7%
45	„	38.000	„	40.000	11,1%
46	„	40 000	„	44.000	11,5%
47	„	44.000	„	48.000	11,9%
48	„	48.000	„	52.000	12,3%
49	„	52.000	„	56.000	12,7%
50	„	56.000	„	60.000	13,1%
51	„	60.000	„	64.000	13,6%
52	„	64.000	„	68.000	14,1%
53	„	68.000	„	72.000	14,6%
54	„	72.000	„	76.000	15,1%
55	„	76.000	„	80.000	15,6%
66	„	80.000	„	88.000	16,1%
57	„	88.000	„	96.000	16,6%
58	„	96.000	„	104.000	17,2%
59	„	104.000	„	112.000	17,8%
50	„	112.000	„	120.000	18,4%
61	„	120.000	„	128.000	19,%
62	„	128.000	„	136.000	19,6%
63	„	136.000	„	144.000	20,2%
64	„	144.000	„	152.000	20,8%
65	„	152.000	„	160.000	21,5%
66	„	160.000	„	168.000	22,2%
67	„	168.000	„	176.000	22,9%
68	„	176.000	„	184.000	236%
69	„	184.000	„	192.000	24,3%
70	„	192.000			25%

Podstawę do ustalenia stopy procentowej przypadającego do potrącenia podatku stanowi wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia.

Art. 112.

Obowiązek potrącenia podatku ciąży na władzach, urzędach, jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i, wogóle, na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia wpłacić do właściwej kasy skarbowej z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, względnie odpisu listy płacy, zawierającej dane

niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Wykaz ten względnie odpis listy płacy, po uwidocznieniu na nim przyjętej sumy oraz daty przyjęcia, kasa skarbowa przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Art. 113.

Wymiar podatku przez władzę podatkową z reguły nie ma miejsca. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy służbodawca albo nie wpłacił podatku wcale albo wpłacił za mało. W tych wypadkach władza podatkowa I nstancji uskutecznia wymiar podatku. Od wymiaru służbodawca może odwołać się do izby skarbowej w ciągu dni 30 od dnia doręczenia mu wezwania.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Art. 114.

Dla stwierdzenia obowiązku potrącania podatku oraz dla sprawdzenia, czy potrącenia podatku są uskutecznione prawidłowo i we właściwym czasie, władzom skarbowym przysługuje prawo delegowania urzędników do instytucji i osób, wymienionych w art. 112 część pierwsza ninniejszej ustawy, celem przejrzenia i sporządzenia wyciągów z list płacy, umów i innych dokumentów, odnoszących się do najmu pracowników, względnie zbadania dokonanych wypłat.

Delegowani urzędnicy korzystają z uprawnień, przewidzianych w art. 62 niniejszej ustawy.

Art. 115.

Na nieprawidłowe potrącenia podatku przez służbodawców pracownicy mogą wnosić zażalenia w terminie do dnia 30 od daty potrącenia do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Od decyzji władzy podatkowej I instancji służy pracownikowi odwołanie w trybie, określonym w art. 113 niniejszej ustawy.

Art. 116.

Służbodawca, który nie spełni obowiązku wpłacenia podatku w myśl art. 112, ulegnie grzywnie w myśl przepisów art. 94 niniejszej ustawy.

W razie świadomego podania nieprawdziwych okoliczności w listach płacy lub wyjaśnieniach stosuje się analogicznie art. 96 niniejszej ustawy.

Art. 117.

Kto nie dopuści urzędnika, delegowanego przez władze skarbowe na podstawie art. 114 niniejszej ustawy do wykonywania czynności przewidzianych w tym artykule, ulegnie w drodze sądowej karze pieniężnej od 50 zł. do 1000 zł., lub karze pozbawienia wolności do jednego roku, o ile nie podlega surowszemu ukaraniu wedle obowiązujących w poszczególnych dzielnicach ustaw karnych.

Do orzecznictwa w sprawach o przestępstwo, przewidziane w części pierwszej niniejszego artykułu, stosuje się przepisy art. 104 niniejszej ustawy.

Art. 118.

Kary pieniężne, nałożone na podstawie art. 117 niniejszej ustawy, wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 119.

Do przekroczeń, względnie przestępstw, o których mowa w art. 116 i 117 niniejszej ustawy, stosuje sę przepisy art. 107 część pierwsza i art. 108 niniejszej ustawy.

Dział III.

Odraczanie terminów.

Art. 120.

Terminy do wnoszenia odwołań, wyznaczone w niniejszej ustawie, odracza się do dwóch miesięcy dla osób, zamieszkałych poza obszarem Rzeczypospolitej.

Ministrowi Skarbu służy prawo odraczania, względnie przesuwania wszystkich terminów w ustawie niniejszej wyznaczonych.

Doręczenie.

Art. 121.

Doręczenie wszelkich wezwań, poleceń, obwieszczeń, zawiadomień, ponagleń, zarządzeń i nakazów płatniczych uskutecznia się albo przez organa władzy skarbowej, albo przez magistraty, policję, względnie urzędy gminne lub przez pocztę.

Doręczenie to ma nastąpić, za potwierdzeniem odbioru przez podatnika, kogokolwiek z jego domowników, zarządzającego majątkiem albo przedsiębiorstwem.

Jeżeli jedna z tych osób odmówi przyjęcia doręczyć się mającego pisma, to należy pismo pozostawić na miejscu doręczenia, a okoliczność tę odnotować na potwierdzeniu odbioru. Pozostawienie takie jest równoważne z doręczeniem.

Art. 122.

Dla podatników, których miejsce zamieszkania lub pobytu jest niewiadome, jako też dla tych adresatów, którym nie można było doręczyć w inny sposób, w art. 121 przewidziany, należy złożyć to pismo w magistracie lub urzędzie gminnym miejsca przypisania podatku. Magistrat lub urząd gminny ogłasza niezwłocznie o złożeniu dokumentu w sposób, używany w danej miejscowości, z wezwaniem, że celem odebrania pisma adresaci powinni przybyć do ogłaszającego urzędu.

Doręczenie uważa się za uskutecznione, jeżeli od czasu ogłoszenia upłynęły 2 tygodnie.

O takiem ogłoszeniu mają magistraty, względnie urzędy gminne zawiadomić właściwą władzę skarbową.

Art. 123.

Wymienione w art. 121 pisma, które mają być doręczone adresatom, mieszkającym poza obszarem Rzeczypospolitej, można wysyłać listem poleconym i uważa się je za doręczone w 14 dni po

nadaniu ich na pocztę podług wskazanego przez podatnika.

Podatników, którzy stale przebywają poza obszarem Rzeczypospolitej, można wezwać do ustanowienia pełnomocnika, zamieszkałego w Polsce; w przeciwnym razie można doręczenie uskutecznić w sposób, określony w art. 122.

Art. 124.

Zeznania, wyjaśnienia i odwołania, wysłane przez podatników pocztą lub składane do instytucji w myśl art. 51, uważa się za wniesione w tym dniu, w którym nadano je na pocztę lub złożono we właściwej instytucji. W razie wątpliwości podatnik powinien udowodnić dzień nadania na pocztę lub złożenia pisma we właściwej instytucji.

Dział IV.

Art. 125.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zezwolenia związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 66 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), posiadającym na mocy art. 68 tejże ustawy prawa rewizji, na składanie zeznań o dochodzie, wyjaśnień i odwołań w imieniu spółdzielni, do tych związków należących, oraz na uiszczenie podatku dochodowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Art. 126.

Upoważnia się Ministra Skarbu do umorzenia niepobranego, względnie niedobranego podatku dochodowego, przypadającego do zapłaty w latach, poprzedzających rok podatkowy.

Art. 127.

Minister Skarbu władny jest czynności, dotyczące ustalenia dochodów, podlegających podatkowi, oraz wymiar podatku dochodowego w pierwszej instancji w miastach, wyszczególnionych w ustawie z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 2 poz. 6), przekazać miejskim komisjom szacunkowym, wybranym przez rady miejskie.

Ilość tych komisyj tudzież ich skład określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

W wypadkach, wspomnianych w części pierwszej niniejszego artykułu, prawa i obowiązki urzędów skarbowych przechodzą na magistraty.

Art. 128.

Upoważnia się Ministra Skarbu:

1) do przekazywania zarządom gminnym na obszarze b. dzielnicy pruskiej i górnośląskiej części województwa śląskiego czynności wstępnych do wymiaru podatku dochodowego, przewidzianych w art. 46 — 49.

2) do tworzenia na oznaczonym wyżej obszarze podkomisyj szacunkowych dla dokonywania przedwstępnego oszacowania dochodów, podległych podatkowi, oraz do określenia składu tych podkomisyj i trybu ich postępowania.

Art. 129.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 130.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1925 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej. (Dz. U. R. P. z dn. 13.VI 1925 r. Nr. 58, poz. 411).

481.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 maja 1925 r.

w sprawie przesunięcia na rok podatkowy 1925 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 49 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie części drugiej art. 122 ustawy o państwowym podatku dochodowym ogłoszonej jako załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin do składania zeznań o dochodzie przez osoby fizyczne, spadki wakujące (nieobjęte), i osoby prawne, przesunięty na rok bieżący rok podatkowy, rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 261) do dnia 31 maja 1925 r. odracza się dla wymiaru podatku dochodowego za rok 1925 do dnia 30 czerwca 1925 r.

§ 2. Do dnia 30 czerwca 1925 r. również odracza się termin wyznaczony w art. 16 ustawy z dnia 18 marca 1925 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 242) do uiszczenia połowy podatku, przypadającego od zeznanego dochodu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 13 czerwca 1925 r. Nr. 59. poz. 419).

Monopol spirytusowy.

482

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 13 maja 1925 r.

w przedmiocie odszkodowania dla robotników i pracowników przedsiębiorstw spirytusowych, którzy z powodu wprowadzenia monopolu spirytusowego stracili zajęcie.

Art. 1. Art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756) otrzymuje w ustępie 4 następujący dodatek:

„O ile Państwowy Monopol Spirytusowy nie zatrudni wymienionych urzędników i robotników, natenczas winien im wypłacić odszkodowanie w wysokości sześciomiesięcznego normalnego zarobku, otrzymywanego w sześciu ostatnich miesiącach przed zamknięciem zakładu. Do odszkodowania uprawnieni są tylko ci urzędnicy i robotnicy, którzy: a) pracowali w przedsiębiorstwach przemysłu spirytusowego co najmniej przez jeden rok, bezpośrednio przed zamknięciem przedsiębiorstwa; b) nie pobierali ogółem więcej, niż 600 zł. miesięcznie; c) są obywatelami polskimi. Nie mają prawa do odszkodowania ci urzędnicy i robotnicy, którzy nie przyjęli odpowiedniej pracy, ofiarowanej im w biurach lub zakładach Państwowego Monopolu Spirytusowego w dotychczasowem miejscu zamieszkania".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z 13.VI 1925 r. Nr. 59, poz. 415).

Podatki konsumcyjne.

483.

OKÓLNIK l. 8732 B. D. A. M.

w sprawie kumulacji koncesji na sprzedaż przedmiotów objętych monopolem państwowym.

Do Izby Skarbowej (wszystkie). Do Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że często zachodzą wypadki kumulacji kilku odrębnych koncesji na sprzedaż artykułów, stanowiących przedmiot monopolu państwowego w rękach jednej osoby.

Ażeby zapobiec temu niepożądanemu zjawisku na przyszłość, zarządza się co następuje:

1) Każda z osób wymienionych w p. a.—c. rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1022), jak wogóle każda osoba fizyczna, może otrzymać zasadniczo **tylko jedną koncesję na handel hurtowy** przedmiotami objętymi monopolem skarbowym.

Na wyjątki może zezwalać Ministerstwo Skarbu tylko w nadzwyczajnych wypadkach (brak odpowiednich kandydatów, brak lokalu w danej miejscowości i t. p.), w których będzie tego wymagał interes gospodarczy Państwa.

Nie odnosi się to do związków wyżej wskazanych osób, posiadających osobowość prawną, tudzież do instytucyj wymienionych w p. d. cytowanego wyżej rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej.

2) Wydawanie koncesyj na hurtową sprzedaż tym osobom, które mają już koncesję na detaliczną sprzedaż innego jakiego artykułu monopolu skarbowego lub odwrotnie t. j. udzielanie koncesji na drobną sprzedaż osobom posiadającym koncesję na hurtową sprzedaż innego artykułu monopolowego, jakoteż wydawanie choćby paru koncesji na drobną sprzedaż artykułów monopolowych jednej osobie fizycznej jest dopuszczalne bez specjalnych zezwoleń.

Warszawa, dnia 5 czerwca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:

Dr. Głowacki,

Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

484.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: Przemysłu i Handlu oraz Skarbu

z dnia 22 maja 1925 r.

o postępowaniu z zagranicznemi przesyłkami listowemi, zawierającemi towary podlegające ocleniu, lub któ.ych przywóz jest zabroniony.

Na zasadzie art. 15 i 48 ustawy zdnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584), art. 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 6 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 727) i art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R . P. Nr. 51, poz. 314), ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) oraz art. 18 Międzynarodowej Konwencji Pocztowej Madryckiej z dnia 30 listopada 1920 r. ratyfikowanej ustawą z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 760), a ogłoszonej w Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 108, poz. 845), zarządza się co następuje:

§ 1. Pocztowe urzędy wymiany otrzymujące zagraniczne przesyłki listowe, segregują je przy udziale urzędników celnych. Urzędnicy celni orzekają, które przesyłki listowe mają być poddane rewizji celnej.

§ 2. Rewizji celnej podlegają:

a) przesyłki listowe zamknięte, zaopatrzone przez nadawcę na stronie adresowej nalepką o treści, zezwalającej na otwarcie przesyłki i poddanie jej rewizji celnej.

b) przesyłki listowe otwarte, zawierające towary, które podlegają ocleniu lub których przywóz jest zabroniony,

c) przesyłki listowe zamknięte, nieodpowiadające postanowieniom w p. a), a zakwalifikowane przez organa celne do rewizji celnej ze względu na zachodzące uzasadnione podejrzenie, że zawierają towary, które podlegają ocleniu lub, których przywóz jest zabroniony.

§ 3. Pocztowy urzad wymiany przekazuje przesyłki listowe podlegające rewizji celnej do urzędu pocztowo-celnego, w którego okręgu położony jest pocztowy urząd oddawczy przesyłki.

§ 4. W wypadkach wskazanych w § 2 p. a) i b) rewizja celna przesyłek listowych odbywa się z urzędu, wyjąwszy, gdy adresat zastrzeże sobie osobistą interwencję przy cleniu.

W wypadku wskazanym w § 2 p. c) urząd pocztowo-celny wzywa pisemnie adresata za pośrednictwem właściwego urzędu pocztowego, aby w terminie 14 dni, licząc od daty wezwania:

a) zgłosił się osobiście w celu interwencji przy cleniu odnośnej przesyłki listowej w urzędzie celnym, względnie

b) nadesłał oświadczenie, upoważniające urząd pocztowo-celny do zastąpienia go przy odprawie celnej i otwarciu przesyłki w urzędzie celnym.

Podpis na oświadczeniu winien być uwierzytelniony przez urząd posługujący się publiczną pieczęcią, o ile adresat nie złożył oświadczenia na zawiadomieniu przesłanem mu przez urząd pocztowy.

§ 5. a) Jeśli adresat zgłosi się w urzędzie pocztowo-celnym w celu osobistej interwencji przy cleniu zamkniętej przesyłki listowej (par. 4 p. a) i zgodzi się na jej otwarcie, to organ celny, po sprawdzeniu tożsamości osoby, otwiera w urzędzie celnym przesyłkę w obecności adresata oraz funkcjonarjusza urzędu pocztowo-celnego i po załatwieniu formalności celnych, zwraca ją urzędowi pocztowo-celnemu lub postępuje z towarami, których przywóz jest zabroniony, według przepisów obowiązujących.

Zwróconą przez urząd celny przesyłkę listową, urząd pocztowo-celny wydaje adresatowi za pokwitowaniem i uiszczeniem ewentualnie przypadających należytości.

b) Jeśli adresat nadeśle oświadczenie, wskazane w par. 4 p. b) to urząd pocztowo - celny w jego zastępstwie interwenjuje przy cleniu przesyłki a po dokonanej rewizji celnej, o ile sam nie jest urzędem oddawczym, przekazuje przesyłkę przepisowo zamkniętą do właściwego urzędu oddawczego celem doręczenia adresatowi za pokwitowaniem i uiszczeniem ewentualnie przypadających należytości.

W obu powyższych wypadkach organom celnym i pocztowym, interwenjującym przy cleniu przesyłki, nie wolno wglądać w treść korespondencji znajdującej się w przesyłce.

§ 6. W wypadkach, gdy adresat w terminie określonym nie dopełnił jednego z warunków podanych w par. 4 niniejszego rozporządzenia lub odmówi otwarcia przesyłki, zwraca się przesyłkę do miejsca nadania.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu na całym obszarze Rzeczypospolitej. Jednocześnie uchyla się przepisy sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 17.VI 1925 r. Nr. 60, poz. 428).

485.

OBWIESZCZENIE.

Ministerstwa Skarbu.

Odnośnie do terminu zgłaszania do odprawy celnej przywiezionych z zagranicy towarów urząd celny w Gdyni zaliczony został do wewnętrznych urzędów celnych. Termin zgłoszenia towarów w tym urzędzie będzie liczony od dnia wyładowania przesyłek ze statku, na którym zostały dostarczone z zagranicy, lub też od dnia nadejścia, o ile przesyłki celne przybędą koleją. Do towarów, nieopłaconych w myśl § 32 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z r. 1921, nr. 11, poz. 64), lub po opłaceniu nieodebranych również będzie stosowany termin, oznaczony w § 33 p. b. w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem z dnia 1 maja 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 49, poz. 339).

(Monitor Polski z dn. 16.VI 1925 r. Nr. 137, poz. 614).

Sprawy walutowe.

486.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 27 maja 1925 r.

w sprawie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na podstawie ustawy z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) w brzmieniu, nadanem jej ustawą z dnia 31 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 32, poz. 225), zarządza się co następuje:

I. Kupno i sprzedaż walut zagranicznych oraz przekazywanie ich zagranicę.

§ 1. Zakup, sprzedaż oraz jakiekolwiek inne nabywanie i pozbywanie walut zagranicznych i dewiz wewnątrz kraju jest dozwolone.

Zawodowo zajmować się temi czynnościami mogą osoby fizyczne i prawne, uprawnione do tego bądź na podstawie swoich statutów, bądź też na mocy specjalnych koncesyj, wydanych na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o warunkach wykonywania czynności bankowych i nadzorze nad temi czynnościami (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1018).

§ 2. Przekazywanie walut zagranicznych zagranicę dozwolone jest tylko za pośrednictwem Banku Polskiego oraz przedsiębiorstw, uważanych za banki w myśl § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1018), którym Minister Skarbu udzieli specjalnego zezwolenia na dokonywanie tej czynności.

Przedsiębiorstwa te otrzymują nazwę banków dewizowych.

Prawa banku dewizowego przysługują w równej mierze zarówno centrali (oddziałowi głównemu) jak i wszystkim pozostałym oddziałom, względnie filjom przedsiębiorstwa, o ile dekret o nadaniu tych praw danemu przedsiębiorstwu żadnych ograniczeń w tym względzie nie zawiera.

Przez pojęcie przekazywania zagranicę rozumieć należy pomiędzy innemi także składanie walut zagranicznych i dewiz do depozytu osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających sie-

dzibę zagranicą, zapisywanie walut zagranicznych na dobro tychże osób oraz wszelkie dysponowanie walutami zagranicznemi i dewizami na rzecz wymienionych osób.

§ 3. Minister Skarbu może w poszczególnych wypadkach zezwalać osobom fizycznym i prawnym, nie posiadającym praw banku dewizowego, na dokonywanie walutami zagranicznemi operacyj, zastrzeżonych wyłącznie bankom dewizowym (§ 2).

§ 4. Bankom dewizowym wolno przekazywać waluty zagraniczne zagranicę (§ 2 ustęp 1) wyłącznie w wypadkach, kiedy przekaz ma na celu:

1) zapłatę zobowiązań zagranicznych, wynikających z przywozu towarów z zagranicy;

2) zapłatę zaliczek za sprowadzane z zagranicy towary;

3) pokrycie kosztów ekspedycji i transportu towarów, sprowadzanych z zagranicy, oraz cła, uiszczanego w walutach zagranicznych;

4) spłatę długów zagranicznych, powstałych z przyczyn gospodarczo uzasadnionych, łącznie z wypłatą odsetek od tych długów;

5) wypłatę dywidend od akcyj, których posiadacze zamieszkują zagranicą, jako też tantjem, przypadających na rzecz osób zamieszkałych zagranicą;

6) zapłatę premij asekuracyjnych i reasekuracyjnych zagranicą;

7) pokrycie kosztów utrzymania zagranicą, o ile pobyt tam jest stwierdzony, do równowartości 1.000 złotych miesięcznie na rodzinę;

8) wszelkie inne płatności gospodarczo uzasadnione, o ile suma nie przewyższa równowartości 1.000 złotych.

We wszystkich innych wypadkach, wyżej nieprzewidzianych, zlecenie przekazania waluty zagranicznej zagranicę może być wykonane tylko za każdorazowem zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 43 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W wypadkach przekazywania zagranicę walut zagranicznych (§ 2 ust. 1) z tytułu zapłaty zobowiązań zagranicznych, wynikłych z przywozu towarów z zagranicy (§ 4, p. 1), bank dewizowy obowiązany jest odebrać od zleceniodawcy fakturę, wystawioną przez zagranicznego sprzedawcę towaru, oraz kwit urzędu celnego, stwierdzający dokonanie odprawy celnej. Jeżeli towar przywożony jest z obszaru Wolnego Miasta Gdańska, winien być przedłożony, jako dowód, wtórnik listu przewozowego, stwierdzający przyjście towaru z powyższego obszaru.

Wszystkie powyższe dowody muszą być w banku dewizowym złożone w oryginale. W razie potrzeby oryginalne dowody mogą być przez bank z powrotem wydane pod warunkiem zaopatrzenia wszystkich oryginałów w adnotacje, wskazujące sumę waluty przekazanej, względnie zdeponowanej lub zapisanej na dobro, oraz pod warunkiem zachowania przez bank odpisów tych dokumentów (łącznie z poczynionemi na oryginałach adnotacjami), poświadczonych przez bank. Adnotacje na dokumentach i poświadczenia banku muszą nosić prawidłowy podpis firmowy banku.

W razie niemożności przedstawienia przez zleceniodawcę w danej chwili, poza fakturą, dalszych dokumentów, przewidzianych w ust. 1 niniejszego paragrafu,—bank może przyjąć zlecenie do wykonania tylko za złożeniem przez zleceniodawcę piśmiennego zobowiązania, iż dowody te przedstawi bankowi najpóźniej do 6 tygodni. O ile w przeciągu tego czasu dowody nie będą przedstawione, wówczas bank obowiązany jest donieść o tem w przeciągu 1 tygodnia władzy skarbowej, wskazanej w § 43.

§ 6. W razie przekazywania zagranicę walut zagranicznych (§ 2 ust. 1) z tytułu zapłaty zaliczek za towary, które mają być sprowadzone z zagranicy, bank obowiązany jest odebrać od zleceniodawcy dowody, stwierdzające konieczność zapłacenia zaliczki (ofertę zagranicznego sprzedawcy towaru, fakturę t. zw. „pro forma", korespondencję i t. p.). Ponadto obowiązany jest bank odebrać od zleceniodawcy piśmienne zobowiązanie przedstawienia najpóźniej do 3 miesięcy dowodów, wymienionych w § 5 ust. 1, stwierdzających nadejście towarów do kraju (kwit celny, względnie wtórnik listu przewozowego).

Powyższy trzymiesięczny termin przedłożenia dowodów nadejścia towarów do kraju może być przez władzę skarbową, wskazaną w § 43, przedłużony najdalej do 6 miesięcy.

Pozatem obowiązują w wypadku niniejszym wszystkie inne postanowienia § 5.

§ 7. Wskazane w § 5 ust. 2 postępowanie co do żądania dokumentów, udowadniających cel zlecenia, sporządzania odpisów i ich przechowywania w banku, należy stosować analogicznie również i w tych wypadkach przekazywania walut zagranicznych zagranicę (§ 2 ust. 1), do których odnosi się postanowienie § 4, p. 3—8.

Jako dowody służyć mogą np. udokumentowane rachunki ekspedytorów, wyroki sądowe, polisy asekuracyjne, zaświadczenia konsulatów polskich, stwierdzające fakt oraz czas trwania pobytu zagranicą, i t. p.

§ 8. Niezależnie od dokumentów wskazanych w §§ 5—7, bank dewizowy obowiązany jest pobrać od zleceniodawcy, w każdym bez wyjątku wypadku przekazywania walut zagranicznych zagranicę (§ 2 ust. 1), deklarację w dwóch egzemplarzach według załączonego do niniejszego rozporządzenia wzoru A (załącznik 1).

Jeden egzemplarz tej deklaracji bank zachowuje u siebie przy odnośnych dokumentach, drugi zaś egzemplarz przesyła do dnia 7 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły władzy podatkowej II instancji, właściwej dla zleceniodawcy pod względem podatkowym (izby skarbowe, a w województwie śląskiem — wydział skarbowy urzędu wojewódzkiego).

§ 9. Na zlecenie przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, które prowadzą księgi handlowe przepisane kodeksem handlowym, a należą do kategorji przedsiębiorstw wymienionych w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. № 58, poz. 412), banki dewizowe mogą przekazywać waluty zagraniczne zagranicę (§ 2 ust. 1) na cele, przewidziane w § 4, bez obowiązku wymagania przedłożenia dowodów i dokumentów, wskazanych w §§ 5—8, a je-

dynie za złożeniem przez zleceniodawcę deklaracji w dwóch egzemplarzach według załączonego do niniejszego rozporządzenia wzoru B (załącznik 2). Z deklaracjami temi banki obowiązane są postępować ściśle w myśl przepisu zawartego w § 8 ust. 2.

§ 10. Wszystkie dowody i dokumenty, na zasadzie których bank dewizowy wykonał zlecenie przekazania waluty zagranicznej zagranicę, winien zleceniodawca przedstawić do kontroli władzy skarbowej, wskazanej w § 43, na każde jej żądanie.

§ 11. Przekazywanie waluty zagranicznej zagranicę (§ 2 ust. 1) przez banki dewizowe na własny rachunek lub na zlecenie i na rachunek innych banków dewizowych jest dozwolone bez ograniczeń, przewidzianych w §§ 4—9.

II. Przekazywanie i wysyłka zagranicę pieniędzy oraz walorów za pośrednictwem poczty.

§ 12. Wysyłanie zagranicę za pośrednictwem poczty pieniędzy w gotówce, tak w walucie zagranicznej jak i w walucie polskiej, jest dozwolone bez potrzeby uzyskiwania specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 100 złotych z tem jednak, że ogólna suma wszystkich równocześnie nadawanych przesyłek pieniężnych jednego nadawcy nie może przekraczać równowartości 100 złotych.

Do wysłania sumy wyższej wymagane jest zezwolenie władzy skarbowej, wskazanej w § 43. Oprócz sumy, wymienionej w takiem zezwoleniu, może być nadto równocześnie wysłana kwota, dozwolona do wysyłania zagranicę w myśl postanowienia ustępu poprzedniego niniejszego paragrafu (równowartość 100 zł.).

Wysyłanie pieniędzy zagranicę pocztą może być dokonywane wyłącznie w listach (paczkach) wartościowych.

§ 13. Wysyłanie zagranicę pocztą czeków, przekazów, akredytyw, weksli oraz wszelkich zobowiązań pieniężnych, zarówno w walucie zagranicznej jak i w walucie polskiej, bez zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 43, jest zabronione. Za takiem zezwoleniem mogą być wysłane zagranicę pocztą wymienione w niniejszym ustępie walory wyłącznie w listach (paczkach) wartościowych.

Bankom dewizowym wolno wysyłać zagranicę pocztą wymienione w poprzednim ustępie niniejszego paragrafu walory bez specjalnego zezwolenia i bez ograniczenia sumy oraz sposobu, względnie formy wysyłki z tem jednak, że jeżeli potrzeba wysłania tych walorów zagranicę wynika z poleceń klijentów, to wysyłka taka może być przez bank dewizowy dokonana tylko w wypadkach oraz z zachowaniem przepisów, wskazanych w §§ 4—9 niniejszego rozporządzenia odnośnie do przekazywania zagranicę walut zagranicznych.

W szczególności przy wysyłaniu pocztą zagranicę weksli, zarówno z zezwolenia władzy skarbowej zgodnie z postanowieniem ustępu 1 niniejszego paragrafu jak i za pośrednictwem banku dewizowego w myśl ustępu poprzedniego, wymagane jest nadto zaopatrzenie każdego wysyłanego weksla w adnotację władzy skarbowej, która pozwolenie na wysyłkę wydała, względnie w adnotację banku dewizowego, który w rzeczonej wysyłce pośredniczy. Adnotacja taka winna być umieszczona na wekslu z lewej jego strony przed tekstem i ma zawierać treść następującą: „Zezwolono na wysłanie zagranicę dnia . . . . 192 . . r. l. . . . . . izba skarbowa (względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego) w . . . ."—o ile weksel wysyłany jest za zezwoleniem władzy skarbowej, albo: „Wysłano zagranicę dnia . . . . 192 . . r. Bank NN" (firmowy stempel banku) — o ile weksel wysyłany jest za pośrednictwem banku dewizowego.

§ 14. Wysyłanie zagranicę pocztą papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od tychże papierów bez każdorazowego zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 43, jest zabronione. Za takiem zezwoleniem mogą być wysłane zagranicę pocztą wymienione w niniejszym ustępie walory wyłącznie w listach (paczkach) wartościowych.

Minister Skarbu może udzielić generalnego zezwolenia na wysyłanie zagranicę pocztą wymienionych w poprzednim ustępie niniejszego paragrafu walorów odnośnie do pewnego ich gatunku, względnie odnośnie do pewnej instytucji.

§ 15. Przekazywanie zagranicę za pośrednictwem poczty pieniędzy w walucie polskiej lub zagranicznej jest dozwolone bez specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 100 złotych, a w szczególności przy przekazywaniu do Wolnego Miasta Gdańska do wysokości równowartości 250 złotych, z tem, że ogólna suma wszystkich równocześnie nadawanych przekazów jednego nadawcy nie może przekraczać równowartości 100 złotych, względnie przy przekazywaniu do Wolnego Miasta Gdańska — równowartości 250 złotych.

Do przekazania sum wyższych niezbędne jest zezwolenie władzy skarbowej, wskazanej w § 43. Oprócz sumy, wymienionej w takiem zezwoleniu, może być nadto równocześnie przekazana kwota, dozwolona do przekazywania zagranicę w myśl postanowienia ustępu poprzedniego niniejszego paragrafu (równowartość 100 złotych, względnie do W. M. Gdańska — równowartość 250 złotych).

III. Wywóz pieniędzy i walorów zagranicę.

§ 16. Wywóz zagranicę pieniędzy w gotówce jak również czeków, przekazów, akredytyw oraz wszelkich zobowiązań pieniężnych, tak w walucie zagranicznej jak i w walucie polskiej, z wyjątkiem weksli, dozwolony jest bez specjalnego zezwolenia do wysokości równowartości 1000 złotych na każdą osobę, legitymującą się osobnym paszportem zagranicznym, względnie na jeden taki paszport.

Jeśli osoba, wyjeżdżająca zagranicę, posiada w paszporcie wizę, uprawniającą ją do wielokrotnego przejścia granicy, wówczas nie może ona wywieźć w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego więcej ponad równowartość 1000 złotych.

Osoby, wyjeżdżające na obszar W. M. Gdańska, o ile legitymują się zwyczajnym dowodem osobistym, mają prawo wywieźć bez zezwolenia sumę, stanowiącą równowartość 250 złotych.

Osoby, przekraczające granicę na podstawie przepustek granicznych, kart cyrkulacyjnych i t. p., mają prawo do przeniesienia zagranicę sumy, odpowiadającej równowartości 100 złotych jednorazowo i 500 złotych miesięcznie.

Do wywozu sum wyższych, niż wymienione w ust. 1 — 4 niniejszego paragrafu, jak również do wywozu weksli, wymagane jest zezwolenie władzy skarbowej, wskazanej w § 43. Osoba, posiadająca takie zezwolenie, może jednocześnie wywieźć, oprócz sumy wymienionej w zezwoleniu, również kwotę, dozwoloną do wywozu zagranicę w myśl postanowień ust. 1—4 niniejszego paragrafu.

Ustalone w niniejszym paragrafie normy dozwolonego jednorazowego wywozu, względnie przeniesienia zagranicę wartości, wymienionych w ustępie 1 niniejszego paragrafu, mieszczą już w sobie kwotę w monetach srebrnych (równowartość 100 złotych), dozwoloną do wywozu zagranicę na zasadzie § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. o zakazie wywozu zagranicę złota i srebra (Dz. U. R. P. № 79, poz. 770).

§ 17. Wywóz zagranicę papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od tychże papierów wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 43, bez względu na to, czy wywóz następuje w wyniku względnie w celu sprzedaży lub zastawu ich osobom fizycznym i prawnym, zamieszkałym względnie mającym siedzibę zagranicą, czy też w jakimkolwiek bądź innym celu.

Minister Skarbu może zezwolić również generalnie na wywóz zagranicę wymienionych w poprzednim ustępie niniejszego paragrafu walorów odnośnie do pewnego ich gatunku, względnie pewnej instytucji.

§ 18. Powrotny wywóz zagranicę wszelkich papierów wartościowych jako też pieniędzy w gotówce, czeków, przekazów, akredytyw, weksli i wszelkich zobowiązań pieniężnych, zarówno w walucie zagranicznej jak i w walucie polskiej, jest dozwolony bez specjalnego zezwolenia na podstawie imiennego zaświadczenia, wystawionego przez właściwy kolejowy urząd celny względnie placówkę granicznej kontroli skarbowej, a stwierdzającego wwóz tych wartości do kraju. Zaświadczenie takie w terminie dwumiesięcznym od daty jego wystawienia uprawnia do wywozu tych samych wartości, na które opiewa, przez wszystkie urzędy celne, względnie na granicy polsko-gdańskiej przez wszystkie placówki kontroli skarbowej

IV. Obrót papierami wartościowemi z zagranicą oraz lokaty pieniężne zagranicą.

§ 19. Sprzedaż jako też zastaw papierów procentowych i dywidendowych oraz kuponów od tychże papierów osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 43, bez względu na to, czy ze sprzedażą względnie zastawem połączony jest wywóz lub wysyłka tych walorów zagranicę, czy też walory te pozostają w kraju do dyspozycji wymienionych osób. Zezwolenie takie może być udzielone przez Ministra Skarbu również generalnie odnośnie do pewnego gatunku tych walorów, względnie pewnej instytucji.

§ 20. Dokonywanie zagranicą lokat pieniężnych z kwot uzyskanych z operacyj o charakterze gospodarczym, dokonanych całkowicie lub częściowo w kraju, jest zabronione bez zgody władzy skarbowej, wskazanej w § 43, o ile terminy tych lokat przekraczają 30 dni; lokaty bezterminowe winny być likwidowane w terminie nie przekraczającym 30 dni.

Przez pojęcie lokaty pieniężnej zagranicą rozumie się także kupno zagranicznych papierów wartościowych.

V. Inkasowanie należności zagranicznych za wywożone towary.

§ 21. Inkasowanie całkowitych należności za wywożone z Polski w celu sprzedaży towary, z wyjątkiem należności do których odnoszą się postanowienia §§ 24—30 niniejszego rozporządzenia, dozwolone jest tylko za pośrednictwem Banku Polskiego lub banków dewizowych. Obowiązkowi temu nie podlegają jedynie należności za towary, wychodzące z kraju w małym ruchu granicznym.

Sumy, zainkasowane w myśl ustępu poprzedniego niniejszego paragrafu, będą przez Bank Polski, względnie banki dewizowe, postawione eksporterowi do dyspozycji wewnątrz kraju.

§ 22. Wywożący towar otrzymuje od Banku Polskiego, lub banku dewizowego, po udzieleniu zlecenia zainkasowania należności, odpowiednie „zaświadczenie walutowe", które winno być przy przejściu towaru przez granicę przedstawione urzędowi celnemu, względnie przy przejściu przez granicę polsko-gdańską — organom granicznej kontroli skarbowej.

§ 23. Waluta z eksportu winna wpłynąć w terminie najwyżej 3-miesięcznym od daty wystawienia zaświadczenia walutowego. Powyższy termin może być sprolongowany za zezwoleniem władzy skarbowej, wskazanej w § 43.

VI. Inkasowanie należności za wywożone towary z obowiązkiem odprzedaży zainkasowanej waluty Bankowi Polskiemu.

§ 24. Inkasowanie całkowitych należności za wywożone z Polski w celu sprzedaży następujące artykuły: drewno nieobrobione wszelkie; drewno obrobione w postaci belek łącznie ze sleeprami, bali, desek i łat, podkładów kolejowych i kloców belgijskich oraz klepki dębowej; jaja, żyto, pszenicę, owies, jęczmień i trzodę chlewną — dozwolone jest wyłącznie za pośrednictwem Banku Polskiego. Waluta zagraniczna, uzyskana z eksportu powyższych artykułów, podlega odprzedaży Bankowi Polskiemu w ilości, ustalanej perjodycznie przez Ministra Skarbu dla jednostki miary lub wagi każdego z tych artykułów.

Postanowienia te nie stosują się do należności za wymienione w ustępie poprzednim artykuły, wychodzące z kraju w małym ruchu granicznym.

Sumy w walutach zagranicznych, zainkasowane na zasadzie ust. 1 niniejszego paragrafu, lecz ni

podlegające odprzedaży Bankowi Polskiemu, będą przez Bank Polski postawione eksporterowi do dyspozycji wewnątrz kraju.

§ 25. Wywożący artykuły, wymienione w § 24, otrzymuje od Banku Polskiego, po udzieleniu zlecenia zainkasowania należności, zaświadczenie walutowe odmiennego, specjalnie tylko dla tych artykułów ustalonego wzoru, w celu okazania go przy przejściu towaru przez granicę władzom celnym, względnie organom granicznej kontroli skarbowej. Wystawienie takiego zaświadczenia walutowego poprzedza złożenie przez eksportera formalnego zobowiązania wobec Banku Polskiego do odprzedaży uzyskanej z eksportu waluty stosownie do postanowienia paragrafu poprzedniego oraz złożenie odpowiedniego zabezpieczenia.

§ 26. Co do terminu, w jakim wpływać winna waluta z eksportu artykułów, wymienionych w § 24, stosuje się postanowienia § 23 niniejszego rozporządzenia.

§. 27. Do przedsiębiorstw, podpadających pod przepis § 9 niniejszego rozporządzenia, które wywożą z Polski masowo następujące artykuły: węgiel kamienny, koks i brykiety, surowiec żelaza, żelazo i stal oraz wyroby z żelaza i stali, cynk i wyroby cynkowe, ołów i wyroby ołowiane, kwas siarczany i chemiczne wytwory poboczne koksowni, — w odniesieniu do ich należności zagranicznych z tytułu powyższego eksportu nie stosują się postanowienia paragrafów poprzednich, lecz postanowienia specjalne, zawarte w §§ 28—30.

Przez wywóz masowy rozumieć należy taki wywóz, który odnośnie do wymienionych w niniejszym paragrafie artykułów przedstawia w sumie łącznej miesięcznie przeciętną wartość 50.000 złotych, co zostanie stwierdzone przez władzę skarbową, wskazaną w § 43.

§ 28. Przedsiębiorstwo, podpadające pod postanowienia poprzedniego paragrafu, jest obowiązane przelewać do Banku Polskiego całkowite sumy w walutach zagranicznych, uzyskane przez zainkasowanie należności zagranicznych za wywiezione z Polski wymienione w poprzednim paragrafie towary, z zachowaniem przytem terminu przewidzianego w § 20.

W tym celu przedsiębiorstwo otrzymuje od Banku Polskiego formularze zaświadczeń walutowych specjalnego wzoru, ustalonego wyłącznie dla artykułów wymienionych w poprzednim paragrafie. Wypełnione przez siebie formularze przedsiębiorstwo dołącza do listów przewozowych w celu okazania ich władzom celnym, względnie organom granicznej kontroli skarbowej, przy przejściu towaru przez granicę.

Wydanie powyższych formularzy poprzedza złożenie przez przedsiębiorstwo w Banku Polskim odpowiedniej deklaracji, zawierającej zobowiązanie się wobec Banku Polskiego do odprzedaży uzyskanej z eksportu waluty zagranicznej w ilości, ustalonej procentowo przez Ministra Skarbu dla każdego z artykułów, wymienionych w poprzednim paragrafie, i to w terminie dni 14 od chwili dokonania przelewu odnośnych sum do Banku Polskiego.

Władza skarbowa, wymieniona w § 43, w porozumieniu z Bankiem Polskim, w uwzględnieniu słusznych powodów natury gospodarczej, może zmniejszać w poszczególnych wypadkach wysokość sumy walut zagranicznych, które mają być odstąpione Bankowi Polskiemu.

§ 29. W celu uregulowania swoich zagranicznych zobowiązań z tytułu operacyj kredytowych, dokonanych zagranicą, przedsiębiorstwo, podpadające pod postanowienia § 27, jest uprawnione zmniejszyć wysokość sumy walut zagranicznych, które na zasadzie § 28 ust. 3—4 winny być odprzedane Bankowi Polskiemu, o kwotę równą sumie walut zagranicznych odprzedanych uprzednio Bankowi Polskiemu ponad normę, przewidzianą w § 28 ust. 3—4, i pochodzących z danych operacyj kredytowych.

Sumy w walutach zagranicznych, przelane do Banku Polskiego na zasadzie § 28 ust. 1, a niepodlegające odprzedaży Bankowi Polskiemu w myśl § 28 ust. 3—4 oraz ust. 1 paragrafu niniejszego, będą przez Bank Polski postawione danemu przedsiębiorstwu do dyspozycji wewnątrz kraju.

§ 30. Przedsiębiorstwa, podpadające pod postanowienia § 27, obowiązane są zainkasować przypadające im należności zagraniczne za wywieziony towar w terminie najwyżej 3-miesięcznym od daty wystawienia zaświadczenia walutowego (§ 28 ust. 2). Powyższy termin może być sprolongowany przez władzę skarbową, wskazaną w § 43.

VII. Rachunki w walutach zagranicznych, udzielanie kredytów w walutach zagranicznych oraz wypłaty przekazów w tychże walutach.

§ 31. Prowadzenie rachunków i przyjmowanie wszelkiego rodzaju wkładów w walutach zagranicznych, oprocentowanie ich w tychże walutach oraz dokonywanie wypłat z tych rachunków względnie zwrotu wkładów w efektywnych walutach zagranicznych jest dozwolone bez ograniczeń przedsiębiorstwom, uprawnionym do zajmowania się czynnościami bankierskiemi bądź na podstawie swoich statutów, bądź na mocy specjalnych koncesyj, wydanych na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. №. 114, poz. 1018).

§ 32. Wszelkie dyspozycje sumami z rachunków w walutach zagranicznych na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, nie podlegają żadnym ograniczeniom; natomiast dyspozycje na rzecz osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, mogą być wykonywane tylko z zachowaniem postanowień §§ 4—11 niniejszego rozporządzenia.

W wypadku, gdy sumy złożone na rachunku w walucie zagranicznej wpłynęły na ten rachunek bezpośrednio z zagranicy, dysponowanie temi sumami nie podlega żadnym ograniczeniom. Przepis ten nie dotyczy jednak sum w walutach zagranicznych, które wpłynęły na ten rachunek z inkasa należności zagranicznych za wywożone towary (§§ 21—30).

§ 33. Udzielanie kredytów w walutach zagranicznych we wszelkich formach z zastrzeżeniem spłaty

tych kredytów w efektywnych walutach zagranicznych jest dozwolone.

§ 34. Przekazy wystawiane z zagranicy na Polskę, opiewające na waluty zagraniczne, mogą być wypłacane w efektywnej walucie zagranicznej.

VIII. Obrót walutą polską z zagranicą.

§ 35. Udzielanie kredytów w walucie polskiej we wszelkich formach osobom fizycznym i prawnym, mającym miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wymaga zezwolenia władzy skarbowej, wskazanej w § 43. Za udzielanie tego rodzaju kredytu uważa się między innemi dokonywanie wypłat (gotówkowych i bezgotówkowych) w walucie polskiej na polecenie i na rachunek wyżej wskazanych osób bez posiadania przez nie pokrycia w walucie polskiej w chwili wykonania zlecenia.

§ 36. Rachunki w walucie polskiej, posiadane przez osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, noszą nazwę rachunków zagranicznych. Rachunki powyższe mogą być otwierane tylko w Banku Polskim lub w bankach dewizowych oraz w Pocztowej Kasie Oszczędności i jej oddziałach.

§ 37. Obroty na rachunkach zagranicznych, wymienionych w poprzednim paragrafie, winny odbywać się zgodnie z następującemi przepisami:

a) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę w kraju, mogą być przyjmowane tylko w wypadkach przewidzianych w §§ 4—11;
b) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, oraz wszelkie przelewy z innych rachunków zagranicznych dozwolone są bez ograniczeń;
c) wypłaty w granicach pokrycia, znajdującego się na rachunku, dozwolone są bez ograniczeń.

§ 38. Urzędy pocztowe, jako zbiornice Pocztowej Kasy Oszczędności, mogą przyjmować wpłaty na rachunki w pomienionej Kasie i jej oddziałach osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających siedzibę zagranicą, do wysokości 100 złotych z tem jednak, że ogólna suma wszystkich dokonywanych równocześnie przez jedną osobę wpłat na powyższe rachunki nie może przekraczać 100 złotych.

§ 39. Uznanie rachunku zagranicznego (§ 36) i wogóle oddanie zagranicę wypłaty na Polskę w każdej formie na rzecz osób fizycznych i prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, wzamian za postawienie przez te osoby do dyspozycji bankowi dewizowemu waluty zagranicznej (sprzedaż waluty polskiej) jest dozwolone.

Minister Skarbu może zawiesić powyższe uprawnienia czasowo, względnie do odwołania, odnośnie do poszczególnych lub wszystkich banków dewizowych, lub też uzależnić je od zachowywania pewnych form i warunków.

§ 40. Uznanie rachunku zagranicznego (§ 36), względnie przekazanie pieniędzy zagranicę, z tytułu inkasa nadesłanego z zagranicy wekslu płatnego w kraju, jest dozwolone, o ile na wekslu jest uwidoczniona w myśl § 13 ust. 3 adnotacja władzy skarbowej, względnie banku dewizowego, stwierdzająca legalność uprzedniej wysyłki tego wekslu zagranicę. Jeżeli weksel adnotacji takiej nie posiada, to bank dewizowy może uznać zainkasowaną z wekslu kwotą rachunek zagraniczny, względnie przekazać ją zagranicę, z warunkiem natychmiastowego wezwania tej osoby, która weksel zagranicę wysłała (ostatni przed wysyłką wekslu zagranicę krajowy indosant, względnie akceptant, który wysyłał weksel zagranicę) do przedłożenia w terminie dni 14 dowodów, stwierdzających legalność uprzedniej wysyłki wekslu zagranicę. Jeśli w powyższym terminie wezwaniu banku nie będzie uczynione zadość, bank obowiązany jest donieść o tem władzy skarbowej, wskazanej w § 43, z wymienieniem osoby lub firmy, która weksel zagranicę wysłała, oraz jej możliwie dokładnego adresu.

Nieudowodnienie legalności uprzedniej wysyłki wekslu zagranicę kwalifikuje rzeczoną wysyłkę jako nielegalną i podlegającą karze. Winny nielegalnej wysyłki wekslu zagranicę, oprócz kary za samą taką wysyłkę, podlega nadto karze za dokonanie tym wekslem nieuzasadnionej gospodarczo (§ 4) płatności zagranicą, o ile nie udowodni gospodarczych celów tranzakcyj, z których weksel ten powstał.

§ 41. Narówni z osobami fizycznemi i prawnemi, mającemi miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, traktować należy:

a) osoby zamieszkałe wprawdzie w kraju, lecz prowadzące zagranicą przedsiębiorstwo przemysłowe, handlowe, finansowe lub inne, względnie zajmujące się zagranicą tego rodzaju interesami, o ile w danym wypadku działają w związku z prowadzeniem tego przedsiębiorstwa lub tych interesów;
b) znajdujące się zagranicą zarządy przedsiębiorstw, należących do osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju;
c) oddziały krajowych firm, znajdujące się zagranicą.

§ 42. Narówni z osobami, mającemi miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, traktować należy:

a) oddziały krajowe przedsiębiorstw zagranicznych;
b) samodzielne zarządy zakładów przemysłowych, handlowych i t. p., położonych w kraju, chociaż zakłady te stanowią własność osób fizycznych lub prawnych, mających miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą.

IX. Wykonanie rozporządzenia i kontrola nad wykonaniem.

§ 43. Kontrolę nad wykonaniem postanowień niniejszego rozporządzenia sprawują izby skarbowe,

względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, w następujących miejscowościach:

1) w Warszawie — dla województw: warszawskiego, lubelskiego i białostockiego;

2) w Łucku — dla województw: wołyńskiego i poleskiego;

3) w Wilnie — dla ziemi wileńskiej i województwa nowogródzkiego;

4) w Łodzi — dla województwa łódzkiego;

5) w Poznaniu—dla województwa poznańskiego;

6) w Grudziądzu — dla województwa pomorskiego;

7) we Lwowie — dla województw: lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego;

8) w Krakowie — dla województwa krakowskiego;

9) w Katowicach (wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego) — dla województw: śląskiego i kieleckiego.

§ 44. Wymienione w § 43 izby skarbowe, względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego, wykonują w zakresie spraw, dotyczących obrotu walutami zagranicznemi i dewizami oraz obrotu pieniężnego z zagranicą, nadzór nad wszystkiemi przedsiębiorstwami bankierskiemi, położonemi w przydzielonych im okręgach. Nadzór ten poruczony im zostaje zarówno na podstawie art. 2 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154), w brzmieniu nadanem ustawą z dn. 31 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 32, poz. 225), jakoteż i na podstawie § 88 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1018).

§ 45. W wykonaniu nadzoru wymienionego w paragrafie poprzednim uprawnione są władze skarbowe, wskazane w § 43, w szczególności do przeprowadzania rewizji przedsiębiorstw poddanych nadzorowi, żądania od ich kierowników i personelu wszelkich wyjaśnień, oraz badania wszelkich aktów, ksiąg i korespondencji rewidowanego przedsiębiorstwa.

§ 46. Przedsiębiorstwa bankierskie obowiązane są ściśle stosować się do instrukcji wydawanych w ramach niniejszego rozporządzenia przez Ministra Skarbu lub władze skarbowe, wymienione w § 43, jak również prowadzić rejestry dokonanych tranzakcyj walutami zagranicznemi i dewizami, tudzież obrotów na rachunkach zagranicznych, według wzorów ustalonych przez Ministra Skarbu. Przedsiębiorstwa te obowiązane są na każde żądanie Ministra Skarbu względnie władzy skarbowej, wymienionej w § 43, dostarczać wszelkich danych, wyjaśnień i wykazów, odnoszących się do tranzakcyj walutowych oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

§ 47. Postanowienia paragrafów poprzednich (43—46) odnoszą się również do przedsiębiorstw nie będących bankami, o ile prowadzą one w ramach niniejszego rozporządzenia tranzakcje walutowe oraz tranzakcje, z których wynika obrót pieniężny z zagranicą.

§ 48. Od postanowień izb skarbowych, względnie wydziału skarbowego śląskiego urzędu wojewódzkiego, w sprawach, objętych niniejszem rozporządzeniem, przysługuje prawo odwołania się do decyzji Ministerstwa Skarbu.

X. Przepisy specjalne, odnoszące się do Banku Polskiego.

§ 49. Bank Polski, poza przysługującemi mu wszystkiemi uprawnieniami banku dewizowego, posiada nadto przywilej nieograniczonego, co do sumy i sposobu, wywozu oraz wysyłki zagranicę pocztą, w opakowaniu opatrzonem urzędowemi jego pieczęciami: kwot pieniężnych w gotówce, czeków, przekazów, akredytyw, weksli i wszelkich zobowiązań pieniężnych, tak w walucie zagranicznej jak i walucie polskiej.

XI. Postanowienia końcowe.

§ 50. Dekrety na prawa banku dewizowego oraz wszystkie zezwolenia, wydane przez Ministerstwo Skarbu na zasadzie rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 28 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 290), uchylonego rozporządzeniem niniejszem, zachowują nadal swoją ważność.

§ 51. Prawa banku dewizowego mogą być decyzją Ministra Skarbu w każdej chwili zawieszone, całkowicie cofnięte, względnie ograniczone.

§ 52. Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia pociąga za sobą, niezależnie od zastosowania postanowień § 51, kary przewidziane w ustawie z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) ze zmianami, wprowadzonemi ustawami z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 62, poz. 459) i z dnia 20 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 285).

§ 53. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości: z dnia 28 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 290); z dnia 23 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 445); z dnia 22 września 1924 r. (Dz. U. R. P. № 84, poz. 809) oraz z dnia 27 października 1924 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 880).

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

(D. U. R. P. z dn. 10.VI 1925 r. Nr. 57, poz. 406).

Załącznik 1 do rozp. Min. Skarbu w porozumieniu z Min. Sprawiedliwości z dnia 27 maja 1925 r. (poz. 408).

DEKLARACJA.

(Wzór A).

.... dn. .... 192...... r.

Do

Banku ....

w....................

Władza podatkowa II instancji właściwa dla zlecenioodawcy pod względem podatkowym.

Izba Skarbowa w ....

Wydział Skarbowy Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

(niepotrzebne pozycje przekreślić).

Załączając przy niniejszym w oryginale i w odpisie .... faktur .... firmy .... w ....
z dn. .... na sumę ....
deklaracj..... celn..... do urzędu celnego w ....
№ № .... z dn. ....
list..... przewoz..... № № .... z dn. ....
proforma fakturę firmy .... w ....
z dn. .... na sumę ....
korespondencję z firmą .... w ....
zobowiązanie nasze/moje przedstawienia Bankowi ....
....
w terminie ....
polisę asekuracyjną firmy .... w ....
z dn. ....
zaświadczenie konsulatu polskiego w ....
L. .... z dn. ....
inne dowody, a mianowicie: ....
....
zezwolenie Ministerstwa/Izby (Wydziału) Skarb.......... w .... L .... z dn. ....
....
prosimy/proszę o przekazanie, zapisanie na dobro rachunku, przyjęcie do depozytu i t. d.
(słowa niepotrzebne wykreślić).
kwoty ....
Nazwa firmy, wzgl. imię i nazwisko osoby, na rzecz której zlecenie ma być wykonane, oraz dokładny adres ....
....

Firma wzgl. nazwisko i imię

....

(adres dokładny) ....

Stempel firmowy:

podpis:

Załącznik 2 do rozp. Min. Skarbu
w porozumieniu z Min. Sprawiedliwości
z dnia 27 maja 1925 r. (poz. 408).

DEKLARACJA

(Wzór B).

.... dnia .... 192.... r.

Do

Banku ....

w ....

Władza podatkowa II instancji właściwa dla zleceniodawcy pod względem podatkowym:

Izba Skarbowa w ....

Wydział Skarbowy Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego

Na zasadzie § 9 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. № 57, poz. 408) niżej podpisana firma ....
(dokładna nazwa firmy dającej zlecenie)

....

z siedzibą w .... przy ulicy ....
№ .... prosi o przekazanie, złożenie do depozytu, zapisanie i t. d.
(słowa niepotrzebne wykreślić)

kwoty ....

Nazwa firmy, względnie imię i nazwisko osoby, na rzecz której zlecenie ma być wykonane, oraz dokładny adres: ....

....

....

Cel zlecenia *): ....

....

....

....

Podpisana firma pod sankcją karną, przewidzianą w art. 4 i 5 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25 poz. 154), zmienionej ustawami z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 62 poz. 459) oraz z dnia 20 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 29 poz. 285), oświadcza, że prowadzi przepisane Kodeksem Handlowym księgi i że gotowa jest księgi te okazać władzy skarbowej.

Stempel, wzgl. pieczątka firmowa
Prawidłowy podpis firmowy.

---

*) W rubryce „Cel zlecenia" wymienić dokładnie jeden z celów, przewidzianych w § 4 p. 1 — 8 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 maja 1925 r. w sprawie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. 1925 r. № 57 poz. 408).

Skarbowość związków samorządowych.

487.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 13 maja 1925 r.

o samoistnym podatku wyrównawczym dla pokrycia deficytów budżetowych gmin wiejskich b. zaboru rosyjskiego w roku 1925.

Art. 1. Gminom wiejskim b. zaboru rosyjskiego przysługuje w r. 1925 prawo pobierania samoistnego podatku wyrównawczego od płatników państwowych podatków od gruntów, przemysłu, handlu i budynków oraz od płatników samoistnego podatku od gruntów państwowych, opłacanego na rzecz gminy.

Ogólna suma tych podatków nie może przewyższać deficytu, wykazanego w budżecie gminy pomimo uwzględnienia wszystkich źródeł dochodowych, przewidzianych w ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, ani nie może być wyższa od sumy złotych równej ilości morgów, zaś w województwach: nowogrodzkiem, poleskiem, wileńskiem i wołyńskiem, jako też w powiatach białostockim, bielskim, grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego — ilości dziesięcin, opodatkowanych na rzecz gminy.

Ogólna suma podatku wyrównawczego podlega podziałowi pomiędzy poszczególnych podatników w stosunku do przypadającego na każdego z nich zasadniczego podatku gruntowego, względnie ceny świadectw przemysłowych i handlowych, lub podatku budynkowegoo (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523) oraz od gruntów państwowych, opłacanego na rzecz gminy.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Ratajski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 13.VI 1925 r. Nr. 59, poz. 414.).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

488.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1925 r.

o aplikacji (służbie przygotowawczej) i zawodowych egzaminach referendarskich w Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967) zarządza się co następuje:

§ 1. Do służby przygotowawczej (aplikacji) w Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej dopuszczone być mogą osoby, które:

1) uczyniły zadość wymogom ogólnym, zawartym w ustawie o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21 poz. 164),

2) ukończyły studja prawnicze w jednym z uniwersytetów państwowych w Polsce, zakończone przepisanemi egzaminami,

3) odbyły jednoroczną aplikację sądową.

§ 2. Kandydaci, którzy aplikacji sądowej nie odbyli, mogą być przyjęci do Prokuratorji Generalnej pod warunkiem odbycia jej podczas pełnienia służby przygotowawczej w Prokuratorji, za uzyskanym w tym celu urlopem.

§ 3. Aplikacja w Prokuratorji Generalnej łącznie z aplikacją sądową trwa trzy lata.

§ 4. Prezes Prokuratorji Generalnej może według swego uznania w przewidziany w § okres dwuletniej służby w Prokuratorji wliczyć najwyżej 1 rok z czasu, spędzonego przez kandydata w charakterze aplikanta sądowego, poza obowiązkową aplikacją sądową (§ 1 p. 3) lub w charakterze aplikanta adwokackiego, lub ½ roku spędzonego przez kandydata na stanowisku urzędnika referendarskiego I-ej kategorji we władzach i urzędach administracyjnych.

§ 5. Aplikacja Prokuratorji Generalnej może być bezpłatną lub płatną zależnie od uznania Prezesa Prokuratorji Generalnej.

Płatni aplikanci Prokuratorji Generalnej rozpoczynając służbę, pobierają uposażenie odpowiadające uposażeniu urzędników państwowych w X st. sł. i mogą dojść najwyżej do uposażenia odpowiadającego uposażeniu urzędników państwowych w VIII st. sł.

§ 6. Celem uzyskania charakteru stałych urzędników państwowych w VIII i wyższych stopniach służbowych obowiązani są aplikanci Prokuratorji Generalnej po upływie dwóch lat służby w Prokuratorji Generalnej i po wykazaniu się z odbycia jednorocznej aplikacji sądowej poddać się zawodowemu egzaminowi referendarskiemu.

Na prośbę aplikanta może Prezes Prokuratorji Generalnej odroczyć termin egzaminu jeszcze o dwa lata.

Aplikanci, którzy którzy po upływie powyżej przepisanego okresu służby nie poddadzą się egzaminowi referendarskiemu, zostają ze służby automatycznie zwolnieni.

§ 7. Aplikanci składają egzamin referendarski z reguły w tym Urzędzie Prokuratorji Generalnej, w którym pełnią służbę.

Aplikanci przydzieleni do Urzędów Delegatów Prokuratorji Generalnej składają egzamin w tym Urzędzie Prokuratorji, któremu dany Delegat służbowo podlega.

Prezes Prokuratorji Generalnej może jednak zezwolić lub zarządzić składanie przez aplikanta egzaminu w innym niż właściwym w myśl niniejszego paragrafu Urzędzie Prokuratorji Generalnej.

§ 8. Prośbę o dopuszczenie do egzaminu wnosi aplikant do rąk Prezesa Prokuratorji Generalnej względnie Prezesa tego Oddziału Prokuratorji, w którym służbę pełni.

§ 9. Przewidziany w § 6 egzamin składają kandydaci przed Komisją egzaminacyjną złożoną z przewodniczącego i z czterech członków.

§ 10. Skład Komisji egzaminacyjnych, które utworzone zostaną w Urzędzie Głównym i w każdym z Oddziałów Prokuratorji Generalnej jest następujący:

1) Przewodniczący, którym jest przełożony urzędu, w którym egzamin się odbywa, zaś w razie jego nieobecności, jego urzędowy zastępca.

2) Dwaj urzędnicy Prokuratorji Generalnej i dwaj zastępcy z pośród wyższych urzędników Prokuratorji Generalnej, mianowani przez Prezesa Prokuratorji Generalnej.

3) Jeden przedstawiciel sądownictwa, delegowany przez Prezesa Sądu Apelacyjnego, znajdującego się w siedzibie odnośnej Komisji egzaminacyjnej.

4) Jeden przedstawiciel adwokatury, delegowany przez Radę (Izbę) Adwokacką, urzędującą w siedzibie Komisji egzaminacyjnej.

Mandat członków z grona urzędników Prokuratorji Generalnej trwa aż do odwołania z tem ograniczeniem, że gaśnie on sam przez się z chwilą, gdy członek Komisji z pośród urzędników Prokuratorji Generalnej przestanie pełnić służbę w Prokuratorji. Członkowie Komisji z grona sędziów i adwokatów delegowani są do każdego egzaminu oddzielnie.

§ 11. Na podstawie podania kandydata Prezes Prokuratorji Generalnej (Prezes Oddziału Prokuratorji Generalnej) wyznacza termin egzaminu, o którym zawiadamia Prezesa Sądu Apelacyjnego, Radę (Izbę) Adwokacką i członków Komisji egzaminacyjnej z pośród urzędników Prokuratorji Generalnej oraz zgłaszającego się do egzaminu kandydata.

§ 12. Przedmiotem egzaminu referendarskiego, jest ogół przepisów z zakresu prawa prywatnego i publicznego (Prawo sądowe materjalne i formalne, prawo konstytucyjne, administracyjne, skarbowe, międzynarodowe), których znajomość jest potrzebna urzędnikom referendarskim Prokuratorji Generalnej, celem należytego pełnienia obowiązków służbowych, wynikających z zadań Prokuratorji Generalnej, określonych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107 poz. 967) tudzież sędziom, prokuratorom i adwokatom. Przy wykonaniu zatem tematów wypracowań pisemnych jak i przy egzaminie ustnym winien kandydat wykazać, iż posiada wystarczającą znajomość i umiejętność praktycznego stosowania przepisów, ze szczególnem uwzględnieniem tych dziedzin prawa, które dotyczą kompetencji Prokuratorji Generalnej.

§ 13. Z przepisów prawnych, nierozciągających się na cały obszar Państwa, są przedmiotem egzaminu przedewszystkiem te, które obowiązują na terytorjum Urzędu Prokuratorji, w którym egzamin się odbywa. Kandydat winien jednak wykazać znajomość podstaw ustroju prawnego w innych częściach Państwa.

§ 14. Przed przystąpieniem do egzaminu ustnego, winien kandydat poddać się egzaminowi pisemnemu.

§ 15. Egzamin pisemny polega na opracowaniu dwu wyznaczonych przez przewodniczącego Komisji egzaminacyjnej tematów, z których jeden obejmuje wypracowanie opinji prawnej lub wzoru kontraktu, drugi wypracowanie pisma procesowego.

Jako tematy do egzaminu pisemnego wybrać należy z reguły pośród spraw, będących w toku załatwienia w odnośnym urzędzie taką, która przy niewielkiej objętości akt, przedstawia do rozwiązania poważniejsze kwestje prawne.

§ 16. Egzamin pisemny odbywa się pod nadzorem jednego z członków Komisji lub urzędnika referendarskiego Prokuratorji Generalnej, którego wyznaczy przewodniczący Komisji egzaminacyjnej. Kandydatowi należy zapewnić możność korzystania z potrzebnych książek prawniczych, zbiorów przepisów i orzeczeń.

Innego rodzaju pomoc nie jest dopuszczalna.

§ 17. Kandydat winien wypracować każdy z tematów pisemnych w ciągu godzin urzędowych jednego dnia i oddać wypracowanie przed opuszczeniem lokalu urzędowego nadzorującemu go urzędnikowi, ten zaś zaznaczywszy na niem czas odbioru wręcza je przewodniczącemu Komisji. Przewodniczący wyznacza przed egzaminem ustnym z pośród członków Komisji, będących urzędnikami Prokuratorji Generalnej referenta, który składa przed Komisją sprawozdanie o wypracowaniach pisemnych.

§ 18. Przewodniczący czuwać ma nad tem, aby przy zadawaniu pytań nie wykraczano poza granice w § 12 niniejszego rozporządzenia zakreślone.

§ 19. Protokół egzaminu spisuje urzędnik referendarski Prokuratorji Generalnej, wyznaczony przez przełożonego Urzędu, w którym egzamin się odbywa.

W protokóle egzaminu uwidacznia się zosobna uchwałę Komisji co do wypracowań pisemnych, co do egzaminu ustnego i co do ogólnego wyniku egzaminu z zaznaczeniem ilości głosów, które za uchwałą się wypowiedziały. Do protokółu nie wpisuje się poszczególnych pytań stawianych kandydatowi.

§ 20. Po skończeniu egzaminu ustnego przystępuje Komisja niezwłocznie do wydania uchwały o wyniku całego aktu egzaminacyjnego. Naj-

pierw ocenia się pisemne wypracowania, a to po ich odczytaniu i wysłuchaniu opinji referenta następnie wynik egzaminu ustnego, w końcu wynik ogólny.

Przy ocenie ogólnego wyniku egzaminu kłaść należy nacisk nie tyle na pamięciowe opanowanie dosłownego brzmienia postanowień prawnych, ile raczej na wykazany przez kandydata stopień ogólnego wykształcenia prawniczego, na zdolność orjentowania się w zbiorach ustaw, na zdolność zwięzłego, a wyczerpującego ujmowania kwestyj prawnych i zastosowania właściwego przepisu prawnego, tudzież na zdolność rozwinięcia i udowodnienia danej tezy prawniczej.

§ 21. Komisja egzaminacyjna, uwzględniając rezultaty całego egzaminu orzeka, czy ogólny wynik egzaminu jest zadawalający czy niezadawalający.

Pytanie czy kandydat ma otrzymać stopień „z odznaczeniem“, może być poddane pod głosowanie tylko w takim razie, jeżeli zadawalający wynik egzaminu Komisja ustaliła jednogłośnie.

Wynik oznajmia się kandydatowi niezwłocznie.

§ 22. Egzamin referendarski może być w razie niezadawalającego wyniku raz jeden powtórzony po upływie czasu, który ustali Komisja egzaminacyjna.

§ 23. Egzamina adwokacki i sędziowski, ten ostatni o tyle, o ile wedle obowiązującego ustawodawstwa nadaje prawo wykonywania adwokatury, zastępuje egzamin referendarski.

Przepisy przejściowe.

§ 24. Okres służby w Prokuratorji Generalnej, poprzedzający dopuszczenie do egzaminu dla tych aplikantów, którzy rozpoczęli już lub rozpoczną aplikację w Prokuratorji Generalnej — przed upływem terminu określonego w § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967) to jest przed końcem 1926 roku, ustala się na lat dwa.

Przepis § 4 nieniejszego rozporządzenia ma do tych aplikantów zastosowanie z tem ograniczeniem, że aplikacja ich obejmować musi co najmniej jeden rok służby w Prokuratorji Generalnej.

§ 25. Wszyscy urzednicy referendarscy Prokuratorji Generalnej, którzy uzyskali przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia VIII lub wyższy stopień służbowy, a temsamem na mocy art. 13 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. w przedmiocie utworzenia Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. P. P. P. z roku 1919 Nr. 65, poz. 390) oraz przepisu art. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 1922 r. o ulgowym trybie uzyskiwania stanowisk urzędników Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 469) zwolnieni zostali od składania egzaminu asesorskiego, otrzymają automatycznie zwolnienie od egzaminu referendarskiego z utrzymaniem pełni praw w § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 967) dla urzędników referendarskich Prokuratorji Generalnej zastrzeżonej.

§ 26. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1925 r.

Równocześnie z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 listopada 1922 r. w przedmiocie aplikacji (służby przygotowawczej) urzędników konceptowych Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 918).

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu
(—) *W. Grabski.*

(D. U. R. P. z dn. 13.VI 1925 r. Nr. 58, poz. 409).

489.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 maja 1925 r.

o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska III kategorji w państwowej służbie administracyjnej.

Na zasadzie art. 11 i 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska III kategorji w państwowej służbie administracyjnej we wszystkich działach administracji państwowej z wyjątkiem działów fachowych administracji lasów państwowych winni odbyć służbę przygotowawczą (praktykę) przewidzianą w art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) i złożyć egzamin, przepisany niniejszem rozporządzeniem.

§ 2. Do służby przygotowawczej dopuszczeni być mogą kandydaci, odpowiadający warunkom określonym art. 6 i 7 ustawy o państwowej służbie cywilnej, jeżeli wykażą się dowodem ukończenia szkoły powszechnej lub 3 klas szkoły średniej ogólno-kształcącej lub zawodowej (§ 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 629). względnie zwolnieniem od wymogu przepisanego wykształcenia — w myśl art 11 ustęp ostatni względnie w czasie przejściowym art. 115 ustęp pierwszy ustawy o państwowej służbie cywilnej.

§ 3. Podania o dopuszczenie do służby przygotowawczej należy wnosić do władzy powołanej do mianowania.

Do podań tych mają być dołączone: metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dowód ukończenia wymaganych studjów oraz dokładny zyciorys.

Przed przyjęciem do służby przygotowawczej władza powołana do mianowania zasięga opinji lekarza urzędowego co do stanu zdrowia kandydata.

§ 4. Służba przygotowawcza trwa zasadniczo rok. W czasie służby przygotowawczej kandydat winien zapoznać się z czynnościami, przy-

wiązanemi do stanowisk III kategorji tego działu, w którym pełni służbę.

O wyniku służby przygotowawczej orzeka na podstawie sprawozdania bezpośredniej władzy służbowej praktykanta oraz opinji komisji kwalifikacyjnej władza powołana do mianowania.

Sprawozdanie winno zawierać ocenę pilności i uzdolnienia praktykanta oraz jego zachowanie się w służbie i poza służbą.

W razie ujemnego wyniku służby przygotowawczej może władza powołana do mianowania zwolnić kandydata ze służby lub orzec przedłużenie służby przygotowawczej jednak najwyżej na przeciąg dalszych dwóch lat. Jeżeli ponowna ocena wypadnie ujemnie należy kandydata zwolnić ze służby.

§ 5. Po ukończeniu pierwszego, a przed upływem trzeciego roku służby przygotowawczej z dodatnim wynikiem winien praktykant poddać się egzaminowi.

W razie nie poddania się egzaminowi w ciągu lat trzech od wstąpienia do służby należy zwolnić kandydata ze służby.

Podania o dopuszczenie do egzaminu należy wnosić w drodze służbowej do władzy powołanej do mianowania, która orzeka o dopuszczeniu do egzaminu, jego terminie i o składzie komisji (§ 4).

W wypadku przewidzianym w ustępie drugim § 6 termin egzaminu i skład komisji egzaminacyjnej wyznacza naczelnik tej władzy, przy której kandydat ma się poddać egzaminowi. Wyznaczenie terminu następuje przytem na wniosek władzy orzekającej o dopuszczeniu kandydata do egzaminu.

§ 6. Komisje egzaminacyjne ustanawia się przy władzach naczelnych oraz przy władzach i urzędach bezpośrednio podległych władzom naczelnym.

Właściwa władza naczelna może odstąpić od utworzenia komisji egzaminacyjnej przy niektórych władzach II instancji i przekazać egzaminowanie kandydatów z odnośnych okręgów komisjom egzaminacyjnym, utworzonym przy innych władzach II instancji tego samego działu administracji lub innego, w tym ostatnim wypadku w porozumieniu z odnośną władzą naczelną.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i dwóch komisarzy egzaminacyjnych.

Listę przewodniczących komisji egzaminacyjnej i komisarzy egzaminacyjnych ustanawia władza przy której utworzono komisję, na okres dwóch lat kalendarzowych z pośród podległych sobie urzędników.

Przewodniczącem służy prawo egzaminowania. Egzaminatorem winien mieć ukończone studja prawnicze, zakończone przepisanemi egzaminami, zaś z egzaminatorów przynajmniej jeden winien być dobrany z tego działu służby, w którym pełni służbę egzaminowany.

Przewodniczącem służy prawo egzaminowania.

Kolejność egzaminowania oznacza przewodniczący.

§ 7. Egzamin jest tylko ustny, a przedmiotem tego egzaminu jest:

a) dla wszystkich egzaminowanych: ogólna znajomość zasad ustawy konstytucyjnej, ustroju władz i urzędów państwowych oraz przepisów o państwowej służbie cywilnej, ponadto

b) dla kandydatów na urzędników kancelaryjnych: dokładna znajomość przepisów kancelaryjno-manipulacyjnych, tudzież ogólna znajomość przepisów o opłatach stemplowych,

c) dla kandydatów na urzędników działów fachowych: znajomość przepisów administracyjnych tego działu, w którym kandydat pełni służbę.

§ 8. Wynik egzaminu oznacza się stopniami:

1) „bardzo dobry", jeżeli kandydat wykazał wybitną i bardzo dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,

2) „dobry" jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,

3) „dostateczny", jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające i

4) „niedostateczny", jeżeli wiadomości kandydata są niewystarczające.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu komisja oznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może być krótszy niż trzy miesiące, nie dłuższy zaś jak rok.

W razie ponownego niedostatecznego wyniku, egzaminu powtarzać nie wolno i należy kandydata zwolnić ze służby.

Uchwały komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów i są ostateczne.

Ostatni daje głos przewodniczący.

§ 9. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, pytania egzaminu i ocena poszczególnych odpowiedzi, tudzież uchwałę komisji o wyniku egzaminu.

§ 10. Na dowód poddania się egzaminowi otrzymuje kandydat świadectwo urzędowe, wystawione przez komisję egzaminacyjną według dołączonego wzoru.

Świadectwo ma być podpisane przez przewodniczącego komisji i komisarzy egzaminacyjnych oraz zaopatrzone pieczęcią urzędu, przy którym komisja została ustanowiona.

§ 11. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalne diety i koszty podróży.

§ 12. W wyjątkowych wypadkach Rada Ministrów na wniosek właściwej władzy naczelnej może zwolnić poszczególnych kandydatów na stanowiska, wymienione w § 1 od egzaminu praktycznego, ustanowionego niniejszem rozporządzeniem.

§ 13. Urzędnik mianowany do odwołania (prowizoryczny) na wypadek zamiaru mianowania go na stałe, może być zwolniony od służby przygotowawczej, jeżeli przesłużył przynajmniej jeden rok w służbie państwowej, winien być jednak poddany egzaminowi praktycznemu, o ile nie zostanie do niego zastosowane postanowienie § 12.

Przepis powyższy stosuje się analogicznie do pracowników kontraktowych.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc

obowiązującą dotychczasowe przepisy, wydane w przedmiocie unormowanym niniejszem rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 17.VI 1925 r. Nr. 60, poz. 424).

Wzór do § 10 rozp. Rady Min. z dnia 13 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 424).

L. protokółu egzaminacyjnego . . .

ŚWIADECTWO.

Pan . . . .
(charakter służbowy) . . . .
poddał się dnia . . . 192 r. na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 424) egzaminowi na stanowisko III kategorji w państwowej służbie administracyjnej i złożył go z wynikiem . . .
. . . .
. . . . . dnia . . 192 r.

Komisja egzaminacyjna przy
. . . .

(Pieczęć)

Przewodniczący komisji:
(podpis)

Komisarze egzaminacyjni:
(podpisy)

490

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 czerwca 1925 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 229).

(wykonaie ust. 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej).

Na zasadzie ustępu 3 art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin składania egzaminów, przewidzianych w rozporząceniu Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 630), ustalony w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 229), przedłuża się do dnia 31 października 1925 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *W. Grabski.*

(D. U. R. P. z dn. 17.VI 1925 r. Nr. 60. poz. 426).

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22. Nr. 29451. 26-VI. 1925 r. 6.000.